

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தன
தன்னை நன்றாகத்தமிழ் செய்யுமாரே.

தீருமுருகாற்றுப்படை

ஸ்ரீலூகீ ஆறுமுகநாவலர் உரை

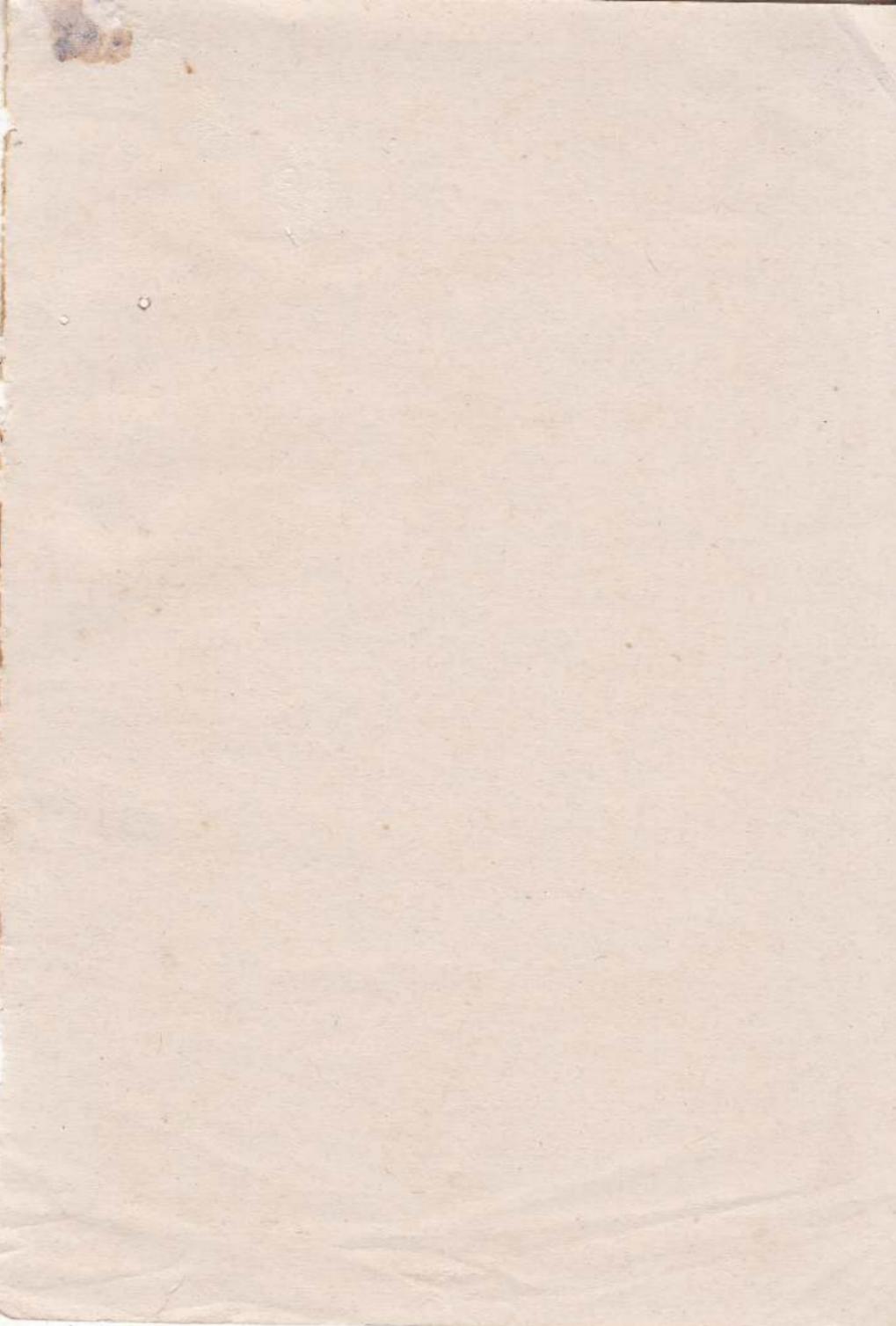
யாழ்ப்பாணம்

கூட்டறைவுத் தமிழ் நூற் பதிப்பு விற்பனைக் கழகம்

—
திருச்சிற்றம்பலம்

நக்கீரதேவநாயன்
அருளிச்செய்த
திருமுருகாற்றுப்படை
மூலமும்
ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் உரையும்

வெளியீடு:

யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவுத் தமிழ்நூற் பதிப்பு விற்பனைக் கழகம்
411/1, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

முதற் பதிப்பு: (யாழ். கழகம்) 1971

படிகள்: 1000

பதிப்புரிமை

விலை ரூபா: 1-00

Published by:

THE JAFFNA CO-OPERATIVE TAMIL BOOKS
PUBLICATION AND SALES SOCIETY LTD.

(Regd. No. J. 1538 of 10-11-1967)

$\frac{411}{1}$, K.K.S. ROAD, — JAFFNA.

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் வழங்கிய
முன்னுரை

“புலம் புரிந்துறையுஞ் செலவு”

திருமுருகாற்றுப்படையில், அதன் உயிர் நிலையைப் புலப்படுத்துவதொரு தொடர் மேலே குறிப்பிட்டதொடர்.

‘சேவடி’ (அடி 62) என்பது தொடுத்து, ‘வினையே’ (அடி 66) என்பது முடிய, ஐந்தடிகளாலாய் தொடர், திருமுருகாற்றுப்படையின் இருதயம். அதன் நடுநாயகம் ‘புலம்புரிந்துறையுஞ் செலவு’.

திருமுருகாற்றுப்படையை அதன் கணுள்ள தலைசிறந்த தொரு தொடரால் வழங்குவதாயின், மேற்குறிப்பிட்ட தொடரே அதற்கு மிக்க தகுதிவாய்ந்த தொடராம்.

புலம்—அறிவு. இங்கே மெய்யறிவு. மெய்ஞ்ஞானம் எனினுமாம்.

புரிந்து—சாதித்து. மெய்ஞ்ஞானத்தைச் சாதித்து(முருகன் சேவடிக்கீழ்) உறையும் ஒழுகலாறே, முருகனிடம் ஆற்றுப்படுத்துவதன் பெறுபேறு; வீடுபேறு.

புலம் என்பதற்கு மெய்ஞ்ஞானம் என்றுரைத்தார் நச்சினார்க்கினியர். நாவலர் பெருமானும் அவ்வரையையே மேற்கொண்டார். ‘புரிந்து’ என்பதனுரை நாவலருரை. ‘மெய்ஞ்ஞானத்தை’ என்றதன்பின் ‘சாதித்து’ என்ற வார்த்தை வந்து அமைவதன் அருமைப்பாட்டைச் சமய சாதகர் களே அறிந்துவப்பர்கள்.

இனி, ‘புலம் பிரிந்து’ என்று பாடங்கொண்டு, ‘மெய்ஞ்ஞானத்தான் அறிதலைக் கைவிட்டு’ என்று அதற்கு உரை

செய்தார் நச்சினூர்க்கிணியர் என்று கோடல் சாலவும் பொருத்தமற்றதாம்.

‘பிரிந்து’ என்று பாடங்கொண்டோர், ‘புரிந்து’ என்பதற்கு நச்சினூர்க்கிணியர் உரைத்த உரையைத் தாங் கொண்ட பாடத்துக்கிசைய, ‘கைவிட்டு’ என்று ஏட்டிற் படித்தாரென்றே கொள்ளற்பாற்று. ‘கைக் கொண்டு’ என்பதைப் பழைய ஏட்டிற், ‘கைவிட்டு’ என்றும் படிக் கலாம். பழைய ஏடுகள் எதற்கும் இடங்கொடுக்கும். ‘கைவிட்டு’ என்று நச்சினூர்க் கிணியர் உரைத்திருப்பரேல், மெய்ஞ்ஞானத்தாலறிதலைக் கைவிடுதற்கு விளக்கந் தந் திருப்பர். விளக்கமின்மையின் அஃதவருரையன்றென்க.

‘பிரிந்து’ என்று கொண்ட பாடத்துக் கிசைய, ‘புலம்’ என்பதற்கு, ‘தேசம்’ என்றுரைப்பாருமூளர். அவ்வரை பொருந்தாமை, ‘முருகன் உயிர்க்குயிராயிருப் பவன்’ என்பதில் வைத்துணரப்படும்.

திருமுருகாற்றுப்படை பத்துப்பாட்டின் முதற் கண்ண தாயினும், அது பதினேராந் திருமுறையைச் சேர்ந்தது; நித்திய பாராயனத்துக்குரியது. அதனாலே, உயிர்ப்பான தொடர்பற்றியும் அதன் உரைபற்றியுஞ் சொல்லுவது இன்றியமையாததாயிற்று.

மற்றுமொரு சிறு விடயம் தொல்லை தரும் விடயம்; இங்கே குறிப்பிடவேண்டியதாயிற்று. ‘தொல்லை வடிவின்’ என்று தொடங்குஞ் சூத்திரத்திற் குறிப்பிட்ட எகரமும் ஒகரமும் பழைய ஏடுகளிற் பெருந் தொல்லைகள் விளைத் திருக்கின்றன.

39ஆம் 55ஆம் அடிகளில் வரும், ‘என்றடு’ பத்துப் பாட்டுப் பதிப்பில், ‘வென்றடு’ ஆய்விட்டது. அங்ஙன மாதல் நச்சினூர்க்கிணியர்க்குக் கருத்தன்மை, 156ஆம் அடியில் வரும், ‘வென்றடு’ என்பதற்கு அவரெழுதிய உரையானறிக.

என்றடுதல் வேறு; வென்றடுதல் வேறு;

நாவலர் பதிப்பில் 16ம் பதிப்புக்குப்பின், ‘என்றடு’ இருக்க வேண்டிய இடத்துக்கு, ‘வென்றடு’ வந்துவிட்டது. பத்துப்பாட்டிலிருந்து வந்திருக்கலாம்.

நாவலர் பதிப்புக்களைப் பதிப்பிப்பவர்கள் அவர் பதிப் பித்தவாரே பதிப்பிப்பது பெரும் புண்ணியம்.*

நாவலர் பெருமான் தாம் பதிப்பிக்கும் நூலுரைகளில், நுதலிய பொருஞ்குபகாரமாகாத ஒரு எழுத்தைத் தானும் எங்கேயுஞ் சேர்ப்பதில்லை.

இந்த அருணாலுக்கு நாவலர் எழுதிய உரையும் பிரபந்த வரலாறு முதலியனவும் நூலைப் பாராயணஞ் செய்வதுபோலப் பாராயணஞ் செய்யத்தக்கவை.

* “.....விலிவின்று

இருணிற முந்நீர் வளைஇய வுகத்
தொருநீ + யாகித் தோன்ற”

என்பதன் உரையும், தாற்பரியத்திறுதியில், “உவகத்தின் கண்ணே”, என்ற வசனமும் முதற்பதிப்பில் இருந்தவாறு பதித்திருப்பது பெரிதும் போற்றத் தக்கது. குறிப்பிட்ட தொடருக்கு நாவலர் எழுதிய உரையை அத்தொடருக்கு நச்சினூர்க்கினியர் எழுதிய உரையோடொப்பிட்டு நோக்குக.

நாவலர் காலத்தில் நாவலர் பதித்த இறுதிப் பதிப்பே முக்கிய மென்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

+ ‘ஆகி’ என்ற பாடமும் ஆராயற் பாலது.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமுருகாற்றுப்படை

மிரபந்த வரலாறு

பாண்டி தேசத்திலே மதுராபுரியிலே இருந்த பொய் யடிமை யில்லாப் புலவர்களாகிய கடைச்சங்கத்து வித்து வான்களுக்குள்ளே தலைவராகிய நக்கிரதேவர் வடதிசையிலே இமயமலைக்குச் சமீபத்திலே ஒரு பெருங்காட்டி னுள்ளே போகும்போது, அங்கே ஒரு தடாகத்தைக்கண்டு, நீராடி, சிவபூசை செய்துகொண்டிருக்கையில், அத்தடாக்கக் கரையிலுள்ள தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஓர் ஆலமரத் திலிருந்து ஒரு பழுப்பு அவருக்கு முன்னே பாதி நீரிலும் பாதி நீர்ப்புறத்திலுமாக விழுந்தது. நீரிலே விழுந்த பாதி மீன்வடிவமும், நீர்ப்புறத்து விழுந்த பாதி பறவை வடிவமும் அடைந்து, இருபக்கத்திலும் இழுக்க, நக்கிரதேவர் அவ்வாச்சரியமான காரியத்திலே கருத்துச் செலுத்தினார். அதனுலே சிவபூசைக்குத் தவறு உண்டாயிற்று.

அதன் முன்பு அவ்விடத்தே அப்படியே சிவபூசையில் வழுவினவர்களாகிய தொளாயிரத்துத் தொண்ணுற்றெண் பதின்மரை ஒரு மலைக்குகையில் அடைத்து, இன்னும் ஒரு வன் வேண்டும் எனக் காத்திருந்த ஒரு கொடியழுத மானது நக்கிரரை எடுத்துக்கொண்டுபோய், அக்குகையில் அடைத்து, ஆயிரவராக்கித், தன்னியமப்படி அகப்பட்ட அவ்வாயிரவரையும் உண்ணுதற்கு நீராடப் போயிற்று.

முன் அடைபட்டிருந்தவர்கள் எல்லாரும் நக்கீரதேவ
ரைப் பார்த்து, ‘நாங்களெல்லாம் நெடுங்காலமாக இப்
பூதத்தின் சிறையில் அகப்பட்டிருந்தும், இப்பூதத்தாலே
உணவு முதலியவைகளைப் பெற்றுப் பிழைத்திருந்தோம்.
இன்றைக்கு உம்மாலே இப்பூதத்துக்கு இரையாகுங்காலம்
சமீபித்தது’ என்று அழுதார்கள். நக்கீரதேவர் அதுகண்டு
மனமிரங்கி, முருகக் கடவுளைக் குறித்துத் திருமுருகாற்றுப்
படை என்கிற இப் பிரபந்தத்தைப் பாடினார். உடனே முரு
கக்கடவுள் எதிர்வந்து அவ்வாபத்தை நீக்கி, அவர்களெல்லாரையும்
காப்பாற்றி யருளி, நக்கீரரைப் பார்த்து, ‘இப்
பிரபந்தத்தைத் தினந்தோறும் அன்புடனே ஒதுபவர்
களுக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்து வருவேம்’
என்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்தருளினார்.

திருமுருகாற் றுப்படை

முதலாவது
திருப்பரங்குன்றம்

இணைக்குறளாசிரியப்பா

- உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்
கோவற விமைக்குஞ் சேண்விளங் கவிரொளி
யுறுநர்த் தாங்கிய மதனுடை நோன்றூட்
- 5 செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை
மறுவில் கற்பின் வானுதல் கணவன்
கார் கோண் முகந்த கமஞ்சுன் மாமழை
வாள்போழ் விசம்பின் வள்ளுறை சிதறித்
தலைப்பெய றலைஇய தண்ணறுங் கானத்
- 10 திருள்படப் பொதுளிய பராரை மராஅத்
துருள்பூந் தண்டார் புரஞ் மார்பினன்
மால்வரை நிவந்த சேணுயர் வெற்பிற்
கிண்கிணி கவைஇய வொண்செஞ் சீறடிக்
கணைக்கால் வாங்கிய நுகப்பிற் பணத்தோட்
- 15 கோபத் தன்ன தோயாப் பூந்துசிற்
பல்காச நிரைத்த சில்கா ழல்குற்
கைபுனைந் தியற்றூக் கவின்பெறு வனப்பி
ஞவ்வொடு பெயரிய பொலம்புனை யவிரிமைச்
சேணிகந்து விளங்குஞ் செயிர்தீர் மேனித்
- 20 துணையோ ராய்ந்த விணையீ ரோதிச்

- செங்கால் வெட்சிச் சீறித மூடையிடுபு
 பைந்தாட் குவளைத் தூவிதழ் கிள்ளித்
 தெய்வ வுத்தியொடு வலம்புரி வ்யின்வைத்துத்
 திலகந் தைஇய தேங்கமழ் திருநுதன்
- 25 மகரப் பகுவாய் தாழ்மண் ஞுறுத்துத்
 துவர முடித்த துகளறு முச்சிப்
 பெருந்தன் சண்பகஞ் சௌரீக கருந்தகட்
 டுளைப்பூ மருதி னெள்ளின ரட்டிக்
 கிளைக்கவின் றெழுதரு கீழ்நீர்ச் செவ்வரும்
- 30 பிணைப்புறு பிணையல் வளைஇத் துணைத்தக
 வண்காது நிறைந்த பிண்டி யோண்டவிர்
 நுண்டு ஞைகந் திலைப்பத் திண்காழ்
 நறுங்குற டுரிஞ்சிய பூங்கேழ்த் தேய்வை
 தேங்கமழ் மருதினர் கடுப்பக் கோங்கின்
- 35 குவிமுகி மிளமுலைக் கொட்டி விரிமலர்
 வேங்கை நுண்டா தப்பிக் காண்வர
 வெள்ளிற் குறுமுறி கிள்ளூபு தெறியாக்
 கோழி யோங்கிய வேந்றடு விறற்கொடிய
 வாழிய பெரிதென் றேத்திப் பலருடன்
- 40 சீர்திகழ் சிலம்பகஞ் சிலம்பப் பாடிச்
 குரர மகளி ராடுஞ் சோலை
 மந்தியு மறியா மரன்பயி லடுக்கத்துச்
 சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பழுங் காந்தட்
 பெருந்தன் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்
- 45 பார்முதிர் பனிக்கடல் கலங்கவுள் புக்குச்
 சூர்முத றடிந்த சுடரிலை நெடுவே
 வூலறிய கதுப்பிற் பிறழ்பற் பேழ்வாய்ச்

சுழல்விழிப் பசங்கட் சூரத்த நோக்கிற
கழல்கட் கூகையொடு கடும்பாம்பு தூங்கப்
50 பெருமுலை யலைக்குங் காதிற் பினர்மோட்
• டுருகெழு செலவி னஞ்சுவரு பேய்மகள்
குருதி யாடிய கூருகிர்க் கொடுவிரற்
கண்டொட்ட உண்ட கழிமுடைக் கருந்தலை
யொண்டொடித் தடக்கையி னேந்தி வெருவர
55 வேன்றடு விறற்களம் பாடித்தோள் பெயரா
நினைந்தின் வாய உணங்கை தூங்க
விருபே ருருவி ஞேருபே ரியாக்கை
யறுவேறு வகையி னஞ்சுவர மண்டி
யவுணர் நல்வல மடங்கக் கவிழினர்
60 மாழுத றடிந்த மறுவில் கொற்றத்
தெய்யா நல்லிசைச் செவ்வேற் சேனய்
சேவடி படருஞ் செம்ம ஹுள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்புரிந் துறையுஞ்
செலவுநீ நயந்தலை யாயிற் பலவுட
65 னன்னர் நெஞ்சத் தின்னசை வாய்ப்ப
வின்னே பெறுதிநீ முன்னிய வினையே
செருப்புகன் ரெடுத்த சேணுயர்நெடுங்கொடி
வரிப்புனை பந்தொடு பாவை தூங்கப்
பொருநர்த் தேய்த்த போரரு வாயிற்
70 றிருவீற் றிருந்த தீதுதீர் நியமத்து
மாடமலி மறுகிற் கூடற் குடவயி
னிருஞ்சேற் றகல்வயல் விரிந்துவா யவிழ்ந்த
முட்டாட் டாமரைத் துஞ்சி வைகறைக்
கட்கமழ் நெய்த ஹுதி யெற்படக்

75 கண்போன் மலர்ந்த காமர் சுனைமல
ரஞ்சிறை வண்டி னரிக்கண மொலிக்குங்
குன்றமர்ந் துறைதலு முரிய னதாஅன்று,

இரண்டாவது
திருச்சீந்தலை வாய் 、

வைந்துதி பொருத வடுவாழ் வரிநுதல்
வாடா மாலை யோடையொடு துயல்வரப்
80 படுமணி யிரட்டு மருங்கிற் கடுநடைக்
கூற்றத் தன்ன மாற்றரு மொய்ம்பிற்
கால்கிளர்ந் தன்ன வேழ மேல்கொண்
டைவே றுருவிற் செய்வினை முற்றிய
முடியொடு விளங்கிய முரண்மிகு திருமணி
85 மின்னுற மிமைப்பிற் சென்னிப் பொறப்
நகைதாழ்பு துயல்வருஉம் வகையமை பொலங்
சேண்விளங்கியற்கை வாண்மதிகவைஇ[குழை]
யகலா மீனி னவிர்வன விமைப்பத்
தாவில் கொள்கைத் தந்தொழின் முடிமார்
90 மனனேர் பெழுதரு வாணிற முகனே
மாயிருண் ஞால மறுவின்றி விளங்கப்
பல்கதிர் விரிந்தன் ரேருமுக மொருமுக
மார்வல ரேத்த வமர்ந்தினி தொழுகிக்
காதலினுவந்து வரங்கொடுத் தன்றே யொரு
95 மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ முக
வந்தணர் வேள்வியோர்க் கும்மே யொருமுக
மெஞ்சிய பொருள்களை யேழுற நாடித்

திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே யொரு
செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சம முருக்கிக் [முகஞ்
100 கறுவுகோ ஜெஞ்சமொடு களம்வேட்டன்றே

[யொருமுகங்

- குறவர் மடமகள் கொடிபோ னுசுப்பின்
மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந்தன்றே

[யாங்கம்

முவிரு முகனு முறைநவின் ரேழமுகவி
ஞரந் தாழ்ந்த வம்பகட்டு மார்பிற்

105 செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பிற் சுடர்விடுபு
வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்து வாங்கு

[நிமிர் தோள்

விண்செலன் மரபி னெயர்க் கேந்திய தொருகை
யுக்கஞ் சேர்த்திய தொருகை

நலம்பெறு கலிங்கத்துக்குறங்கின்மிசை

யசைஇயதொருகை

110 யங்குசங் கடாவ வொருகை யிருகை

யையிரு வட்டமோ டெஃகுவலந் திரிப்ப

[வொருகை

மார்பொடு விளங்க வொருகை

தாரொடு பொலிய வொருகை

கீழ்வீழ் தொடியொடு மீமிசைக் கொட்ப

[வொருகை

115 பாடின் படுமணி யிரட்ட வொருகை

நீனிற விசும்பின் மலிதுளி பொலிய வொருகை

வானர மகளிர்க்கு வதுவை சூட்ட வாங்கப்

பன்னிரு கையும் பாற்பட வியற்றி
 யந்தரப் பல்வியங் கறங்கத் திண்காழ்
 120 வயிரெழுந் திசைப்ப வால்வளீ் நரல
 வரந்தலைக் கொண்ட வுருமிடி முரசமொடு
 பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி யகவ
 விசும்பா றுக விரைசெலன் முன்னி
 யுலகம் புகழ்ந்த வோங்குயர் விழுச்சி
 125 ரலைவாய்ச் சேறலு நிலைஇய பண்பே
 யதா அன்று,

முன்றுவது
திருவாவினன் குடி

சீரை தைஇய வுடுக்கையர் சீரோடு
 வலம்புரி புரையும் வானரை முடியினர்
 மாசற விமைக்கு முருவினர் மானி
 130 னுரிவை தைஇய ஓன்கெடு மார்பி
 னென்பெழுந் தியங்கு மியாக்கையர் நன்பகற்
 பலவுடன் கழிந்த வுண்டிய ரிகலொடு
 செற்ற நீக்கிய மனத்தின ரியாவதுங்
 கற்றே ரறியா வறிவினர் கற்றேர்க்குத்
 135 தாம்வரம் பாகிய தலைமையர் காமமொடு
 கடுஞ்சினங் கடிந்த காட்சிய ரிடும்பை
 யாவது மறியா வியல்பினர் மேவரத்
 துனியில் காட்சி முனிவர் முற்புகப்
 புகைமுகந் தன்ன மாசி றாவுடை
 140 முகவா யவிழ்ந்த தகைசு மாகத்துச்
 செவிநேர்பு வைத்த செய்வுறு திவவி

னல்லியாழ் நவின்ற நயனுடை நெஞ்சின்
மென்மொழி மேவை ரின்னரம் புளர
நோயின் றியன்ற யாக்கையர் மாவி

- 145 னவிர்தனிர் புரையு மேனிய ரவிர்தொறும்
• பொன்னுரை கடுக்குந் திதலைய ரின்னகைப்
பருமந் தாங்கிய பணிந்தேந் தல்குன்
மாசின் மகளிரோடு மறுவின்றி விளங்கக்
கடுவோ டெடாடுங்கிய தூம்புடை வாலெயிற்
150 றழலென வுயிர்க்கு மஞ்சவரு கடுந்திறற்
பாம்புபடப் புடைக்கும் பல்வரிக் கொடுஞ்

சிறைப்

புள்ளணி நீள்கொடிச் செல்வனும் வெள்ளேறு
வலவயி னுயரிய பலர்புகழ் திணிதோ
ஞமையமர்ந்து விளங்கு மிமையா முக்கண்

- 155 முவெயின் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனு
நாற்றுப்பத் தடுக்கிய நாட்டத்து நாறுபல்
வேள்வி முற்றிய வென்றடு கொற்றத்
தீரிரண் டேந்திய மருப்பி னெழினடைத்
தாழ்பெருந் தடக்கை யுயர்த்த யானை

- 160 யெருத்த மேறிய திருக்கிளர் செல்வனு
நாற்பெருந் தெய்வத்து நன்னகர் நிலைஇய
வுலகங் காக்கு மொன்றுபுரி கொள்கைப்
பலர்புகழ் மூவருந் தலைவ ராக
வேழுறு ஞாலந் தன்னிற் ரேன்றித்
165 தாமரை பயந்த தாவி ஓழி
நான்முக வொருவற் சுட்டிக் காண்வரப்
பகலிற் ரேன்று மிகலில் காட்சி

நால்வே றியற்கைப் பதினென்கு மூவரேர்
 டொன்பதிற் றிரட்டி யுயர்நிலை பெற்றியர்
 170 மீன்பூத் தன்ன தோன்றலர் மீன்சேர்பு
 வளிகிளர்ந் தன்ன செலவினர் வளியிடைத்
 தீயெழுந் தன்ன திறவினர் தீப்பட
 வருமிடித் தன்ன குரவினர் விழுமிய
 வுறுகுறை மருங்கிற்றம் பெறுமுறைகொண்மா
 175 ரந்தரக் கொட்டினர் வந்துடன் காணத்
 தாவில் கொள்கை மடந்தையொடு சின்னை
 ஓவி னன்குடி யசைதலு முரியனதா அன்று,

நான்காவது

திருவேரகம்

இருமுன் நெய்திய வியல்பினின் வழாஅ
 திருவர்ச் சுட்டிய பல்வேறு தொல்குடி
 180 யறுநான் கிரட்டி யினாமை நல்லியான்
 டாறினிற் கழிப்பிய வறனவில் கொள்கை
 முன்றுவகைக் குறித்த முத்தீச் செல்வத்
 திருப்பிறப் பாளர் பொழுதறிந்து நுவல
 வொன்பது கொண்ட முன்றுபுரி நுண்ஞான்
 185 புலராக் காழகம் புலர வூழை
 யுச்சிக் கூப்பிய கையினர் தற்புகழ்ந்
 தாறெழுத் தடக்கிய வருமறைக் கேள்வி
 நாவியன் மருங்கி னவிலப் பாடி
 விரையறு நறுமல ரேந்திப் பெரிதுவந்
 190 தேரகத் துறைதலு முரியன தாஅன்று,

ஐந்தாவது
குன்றுதோருடல்

- பைங்கொடி நறைக்கா யிடையிடுபு வேல
 னம்பொதிப் புட்டில் விரைஇக் குளவியோடு
 வெண்கூ தாளந் தொடுத்த கண்ணிய
 னறுஞ்சாந் தணிந்த கேழ்கிளர் மார்பிற்
 195 கொடுந்தொழில் வல்விற் கொலைஇய கானவர்
 நீடமை விளைந்த தேக்கட் டேறற்
 குன்றகச் சிறுகுடிக் கிளையுடன் மகிழ்ந்து
 தொண்டகச் சிறுபறைக் குரவை யயர
 விரலுளர்ப் பவிழ்ந்த வேறுபடு நறுஞ்சாற்
 200 குண்டுகூணை பூத்த வண்டுபடு கண்ணி
 யினைத்த கோதை யைனத்த கூந்தன்
 முடித்த குல்லை யிலையுடை நறும்பூச்
 செங்கான் மராஅத்த வாலினை ரிடையிடுபு
 சுரும்புணத் தொடுத்த பெருந்தன்
- [மாத்தழை]
- 205 திருந்துகா மூல்கு றிளைப்ப வுடை
 மயில்கண் டன்ன மடநடை மகளிரோடு
 செய்யன் சிவந்த வாடையன் செவ்வரைச்
 செய்லைத் தண்டளிர் துயல்வருங் காதினன்
 கச்சினன் கழவினன் செச்சைக் கண்ணியன்
 210 குழலன் கோட்டன் குறும்பல் வியத்தன்
 றகரன் மஞ்ஞெயன் புகரில் சேவலங்
 கொடிய னெடியன் ஞெடியனி தோள
 னரம்பார்த் தன்ன வின்குரற் ஞெகுதியோடு

குறும்பொறிக் கொண்ட நறுந்தன் சாயன்
 215 மருங்கிற் கட்டிய நிலனேர்பு துகிலினன்
 முழவற்ற் தடக்கையி னியல வேந்தி
 மென்றோட் பஸ்பினை தழீஇத்தலைத் தந்து
 குன்றுதோ ரூடலு நின்றதன் பண்பே யதா
 அன்று,

ஆருவது
பழமுதிர்சோலை

சிறுதினை மலரொடு விரைவு மறியறுத்து
 220 வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிறீஇ
 யூருர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினு
 மார்வல ரேத்த மேவரு நிலையினும்
 வேலன் றையை வெறியயர் களனுங்
 காடுங் காவுங் கவின்பெறு துருத்தியும்
 225 யாறுங் குளனும் வேறுபல் வைப்புஞ்
 சதுக்கமுஞ் சந்தியும் புதுப்புஞ் கடம்பு
 மன்றமும் பொதியினுங் கந்துடை நிலையினு
 மாண்டலைக் கொடியொடு மன்னி யமைவர
 நெய்யோ டையவி யப்பியை துரைத்துக்
 230 குடந்தம் பட்டுக் கொழுமலர் சிதறி
 முரண்கொ ஞருவி னிரண்டுடை யுடீஇச்
 செந்நால் யாத்து வெண்பொரி சிதறி
 மதவலி நிலையை மாத்தாட் கொழுவிடைக்
 குருதியொடு விரைவுத் தூவெள் ளரிசி
 235 சில்பலிச் செய்து பஸ்பிரப் பிரீஇச்
 சிறுபச மஞ்சளோடு நறுவிரை தெளித்துப்

பெருத்தன் கணவீர நறுந்தன் மாலை
துணியுற வறுத்துத் தூங்க நாற்றி
நளிமலைச் சிலம்பி னன்னகர் வாழ்த்தி

240 நறும்புகை யெடுத்துக் குறிஞ்சி பாடி

- யிமிழிசை யருவியோ டின்னியங் கறங்க
வருவப் பல்பூத் தூஉய் வெருவரக்
குருதிச் செந்தினை பரப்பிக் குறமகண்
முருகிய நிறுத்து முரணின் ருட்க

245 முருகாற்றுப் படுத்த வருகெழு வியனக
ராடுகளஞ் சிலம்பப் பாடிப் பலவுடன்
கோடுவாய் வைத்துக் கொடுமணி யியக்கி
யோடாப் பூட்கைப் பினிமுகம் வாழ்த்தி
வேண்டுநர் வேண்டியாங் கெய்தினர் வழிபட

250 வாண்டாண் டுறைதலு மறிந்த வாரே
யாண்டாண் டாயினு மாகக் காண்டக
முந்துநீ கண்டுழி முகனமர்ந் தேத்திக்
கைதொழுஷப் பரவிக் காலுற வணங்கி
நெடும்பெருஞ் சிமயத்து நீலப் பைஞ்சுளை

255 யைவரு ஸொருவ னங்கை யேற்ப
வறுவர் பயந்த வாறமர் செல்வ
வால்கெழு கடவுட் புதல்வ மால்வரை
மலைமகண் மகனே மாற்றேர் கூற்றே
வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ

260 விழையணி சிறப்பிற் பழையோள் குழவி
வானேர் வணங்குவிற் ரூனைத் தலைவ
மாலை மார்ப நூலறி புலவ
செருவி ஸொருவ பொருவிறன் மள்ள

- வந்தனர் வெறுக்கை யறிந்தோர் சொன்மலை
 265 மங்கையர் கணவ மைந்த ரேறே
 வேல்கெழு தடக்கைச் சால்பெருஞ் செல்வ
 குன்றங் கொன்ற குன்றுக் கொற்றத்து
 விண்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ்
 பலர்புகழ் நன்மொழிப் புலவ ரேறே
 270 யரும்பெறன் மரபிற் பெரும்பெயர் முருக
 நசையினர்க் கார்த்து மிசைபே ராள
 வலந்தோர்க் களிக்கும் பொலம்பூட் சேன்ய
 மண்டமர் கடந்தநின் வென்று டகலத்துப்
 பரிசிலர்த் தாங்கு முருகெழு நெடுவேள்
 275 பெரியோ ரேத்தும் பெரும்பெய ரியவுள்
 சூர்மருங் கறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி
 போர்மிகு பொருந குரிசிலு மெனப்பல
 யான்றி யளவையி னேத்தியா ஞது
 நின்னளந் தறிதன் மன்னுயிர்க் கருமையி
 280 னின்னடி யுள்ளி வந்தனென னின்னெடு
 புரைகுந ரில்லாப் புலமை யோயெனக்
 குறித்தது மொழியா வளவையிற் குறித்துடன்
 வேறுபல் லுருவிற் குறும்பல் கூளியர்
 சாறயர் களத்து வீறுபெறத் தோன்றி
 யளியன் ரூனே முதுவா யிரவலன்
 285 வந்தோன் பெருமநின் வண்புகழ் நயந்தென
 வினியவு நல்லவு நனிபல வேத்தித்
 தெய்வஞ் சான்ற திறல்விளங் குருவின்
 வான்றேய் நிவப்பிற் ரூன்வந் தெய்தி
 290 யணங்குசா லுயர்நிலை தழீஇப் பண்டைத்தன்

மணங்கமழ் தெய்வத் திளநலங் காட்டி
யஞ்ச லோம்புமதி யறிவனின் வரவென
வன்புடை நன்மொழி யளைஇ விளிவின்
றிருணிற முந்நீர் வளைஇய வுகத்

- 295 தொருநீ யாகத் தோன்ற விழுமிய
பெறலரும் பரிசி னல்குமதி பலவுடன்
வேறுபல் றுகிலி னுடங்கி யகில்சுமந்
தார முழுமுத ஹருட்டி வேரற்
பூவுடை யலங்குசினை புலம்பவேர் கிண்டு
- 300 விண்பொரு நெடுவரைப் பரிதியிற் ரேடுத்த
தண்கமழ் மலரிருல் சிதைய நன்பல
வாசினி முதுசுளை கலாவ மீமிசை
நாக நறுமல ருதிர யூகமொடு
மாழுக முசுக்கலை பனிப்பப் பூநுத
- 305 லிரும்பிடி குளிர்ப்ப வீசிப் பெருங்களிற்று
முத்துடை வான்கோடு தழீஇத் தத்துற்று
நன்பொன் மணிநிறங் கிளரப்பொன்
[கொழியா

வாழை முழுமுத றுமியத் தாழை
யிளநீர் விழுக்குலை யுதிரத் தாக்கிக்

- 310 கறிக்கொடிக் கருந்துணர் சாயப் பொறிப்புற
மடநடை மஞ்ஞை பலவுடன் வெரீஇக்
கோழி வயப்பெடை யிரியக் கேழலோ
டிரும்பனை வெளிற்றின் புன்சா யன்ன
குருஉமயி ரியாக்கைக் குடாவடி யுளியம்
- 315 பெருங்கல் விடரளைச் செறியக் கருங்கோட்
டாமா நல்லேறு சிலைப்பச் சேணின்
றிமுமென விழிதரு மருவிப்
- 318 பழமுதிர் சோலை மஸைகிழ் வோனே.

நேரிசை வெண்பா

குன்ற மெறிந்தாய் குரைகடவிற் சூர்தடிந்தாய்
 புன்றலைய பூதப் பொருப்பட்டயா—யென்று
 மிளையா யழகியா யேறார்ந்தா னேறே
 யுளையாயென் னுள்ளத் துறை. (1)

குன்ற மெறிந்ததுவுங் குன்றப்போர் செய்ததுவ
 மன்றங் கமராடிடர் தீர்த்ததுவு—மின்றென்னைக்
 கைவிடா நின்றதுவுங் கற்பொதும்பிற் காத்ததுவ
 மெய்விடா வீரன்கை வேல். (2)

வீரவே ரூரைவேல் விண்ணேர் சிறைமீட்ட
 தீரவேல் செவ்வே டிருக்கைவேல்—வாரி
 குளித்தவேல் கொற்றவேல் சூர்மார்புங் குன்றுந்
 துளைத்தவே லுண்டே துணை. (3)

இன்ன மொருகா லென்திடும்பைக் குன்றுக்குக்
 கொன்னவில்வேற் சூர்தடிந்த கொற்றவா—
 [முன்னம்
 பனிவேய் நெடுங்குன்றம் பட்டுருவத் தொட்ட
 தனிவேலை வாங்கத் தகும். (4)

உன்னை யொழிய வொருவரையு நம்புகிலேன்
 பின்னை யொருவரையான் பின்செல்லேன்—
 [பன்னிருகைக்
 கோலப்பா வானேர் கொடியவினை தீர்த்தருளும்
 வேலப்பா செந்திவாழ் வே. (5)

அஞ்சு முகந்தோன்றி லாறு முகந்தோன்றும்
வெஞ்சு மரந்தோன்றில் வேறேன்று—நெஞ்சி
லொருகா ஸினைக்கி லிருகாலுந் தோன்று
முருகாவென் ரேதுவர்ர் முன். (6)

முருகனே செந்தி முதல்வனே மாயோன்
மருகனே யீசன் மகனே—யொருகைமுகன்
றம்பியே நின்னுடைய தண்டைக்காலெப்பொழுது
நம்பியே கைதொழுவே னன். (7)

* காக்கக் கடவியநீ காவா திருந்தக்கா
லார்க்குப் பரமா மறுமுகவா—பூக்குங்
கடம்பா முருகா கதிர்வேலா நல்ல
இடங்கா னிரங்கா யினி. (8)

* பரங்குன்றிற் பன்னிருகைக் கோமான்றன் பாதம்
கரங்கூப்பிக் கண்குளிரக் கண்டு—சுருங்காம
லாசையா னெஞ்சே அணிமுருகாற் றுப்படை
பூசையாக் கொண்டே புகல். [யைப் (9)]

* நக்கிரர் தாழுரைத்த நன்முருகாற்றுப்படையைத்
தற்கோல நாடோறுஞ் சாற்றினால்—முற்கோல
மாமுருகன் வந்து மனக்கவலை தீர்த்தருளித்
தானினைத்த வெல்லாந் தரும். (10)

வேலு மயிலுந் துஃன

* இம் மூன்று வெண்பாக்களும் நாவவர் பெருமானின் பழைய
பதிப்புக்களில் இல்லை. அன்னமைப் பதிப்புகளிலே காணக்கிடக்கின்றன.
தி—2

கணபதி துணை

திருமுருகாற்றுப்படை

ஹஸ்ரம் - உரையும்

திருமுருகாற்றுப்படையென்பது திருமுருகனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தலே உடையதென ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாய் இப்பிரபந்தத்துக்குக் காரணக் குறியாயிற்று. திருவென் னும் பல்பொருளாரு சொல் வடமொழியிலே ஸ்ரீ என்பது போலத் தமிழிலே தேவர்கள் அடியார்கள் ஞானநூல்கள் புண்ணிய ஸ்தலங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய எப் பொருள்கட்கும் விசேடண மொழியாகி அவற்றிற்கு முன் னர் மகிமைப் பொருளை உணர்த்திவரும்; ஸ்ரீ அனந்தே சுரர், ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகர், ஸ்ரீ வாதுளாகமம், ஸ்ரீ சாவி வாடிபுரம், ஸ்ரீ பாதம் எனவும், திருமுருகர், திருநாளைப் போவார், திருக்கோவை, திருநெல்வேலி, திருவடி என வும் வழங்குமாற்றால் அறிக. முருகென்றது சுப்பிரமணிய சுவாமியை, எக்காலத்தும் இளமையை உடையோராத லால் அவருக்கு முருகனெனப் போந்த பண்பிப் பெயர் அன் விகுதி குன்றி முருக எனப் பண்புப் பெயராய் நின்றும் அப்பண்பிப் பொருளையே தந்து நின்றது; அரசன் அமைச்சன் என்பன அரசு அமைச்ச என நின்றாற்போல. ஆற்றுப் படை யென்பது வழிப்படுத்தல். ஆறு படு என்னும் இரண்டு சொற்கள் ஒருங்கு கூடி ஆற்றுப்படு என ஒரு சொன்னீர் மைப்பட்டுப் பகுதியாய் நின்று தொழிற்பெயர்ப் பொரு ஞனர்த்தும் ஜுவிகுதி புணர்ந்து ஆற்றுப்படை என முடிந்தது. ஜு விகுதி தொழிற்பெயர்ப் பொருஞனர்த்தல் கொடை அளபெடை கண்படை என்பனவற்றிற் காணக. வழிப்படுத்தியது எதின்பொருட் டெனின், முத்தி பெறுதற் பொருட்டென்க. அது பின்னர் இப்பிரபந்தத்தில்,

“சேவடி படருஞ் செம்ம ஹள்ளமொடு

நலம்புரி கொள்கைப் புலம்புரிந் துறையுஞ்

செலவு”

(அடிகள் 62-64)

என்பதனால் அறியப்படும். யாரையெனின், அம்முத்தியைப் பெறுதானுகியும் அதனைப் பெறுதற்கு அபேட்சையுடையா னகியும் உள்ளானாலுருவனை. என்னை? ஒரு பொருளைப் பெற்றவனைப் பெறுதியென வழிப்படுத்தல் வேங்டாமை யானும் அதனைப் பெறுதற்கு அபேட்சை யில்லா தவணை வழிப்படுத்தல் கூடாமையானும் என்க. யாரெனின், அம் முத்தியைப் பெற்றுகொண்டுவன். என்னை? ஒரு பொருளைப் பெறுதான் அப்பொருள் இத்தன்மைத் தென்பதும் அதனைத் தனக்கு ஈய வல்லார் இவரென்பதும் அவரிடத்து அதனைப் பெறும் நெறியும் அதனால் தான் எய்தும் இன்ப மும் உள்ளபடி அறிதலும் பிறர்க்கு அறிவித்தலும் இயலா மையா னென்க. இப்படிப் பிரபந்தஞ் செய்தற்கு விதி யாதெனின், தொல்காப்பியத்துப் புறத்தினையியலில்,

“தாவி னல்விசை கருதிய கிடந்தோர்க்குச்
குத ரேத்திய துயிலெடை நிலையுங்
கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறவிய
மாற்றிடைக் காட்சி யறமுத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறுஅர்க் கறிவுறீஇச்
சென்றுபய னெதிரச் சொன்ன பக்கமுஞ்
சிறந்த நாளனி செற்ற நீக்கிப்
பிறந்த நாள்வயிற் பெருமங் கலமும்
சிறந்த சீர்த்தி மன்னுமங் கலமு
நடைமிகுத் தேத்திய குடைநிழன் மரபு
மானுரீச் சுட்டிய வாண்மங் கலமு
மன்னெனயி ஸழித்த மன்னுமங் கலமும்
பரிசில் கடைஇக் கடைக்கூட்டு நிலையும்
பெற்ற பின்னரும் பெருவள னேத்தி
நடைவயிற் ரேஞ்று மிருவகை விடையு
மச்சமு முவகையு மெச்ச மின்றி
நானும் புள்ளும் பிறவற்றி னிமித்தமுங்
காலங் கண்ணிய வோம்படை யுளப்பட
ஞாலத்து வருஉ நடக்கையது குறிப்பிற
கால முன்றேடு கண்ணிய வருமே.”

என்னும் 36—ஆம் குத்திரத்தில்,

“ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெருஅர்க் கறிவுறீஇசு
சென்றுபய ணதிரச் சொன்ன பக்கமும்”

என்பதேயாம். இங்கே பெருவள மென்றது மேற்படி
யியலில்,

“கொடித்திலை கந்தழி வள்ளி யென்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றுங்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே”

என்னும் 33—ஆம் குத்திரத்திற் கூறப்பட்ட கொடித்திலை
முதலிய மூன்றுங் ஒன்றுகிய கந்தழி. கந்தழியாவது
ஒரு பற்று மற்று அருவாய்த் தானே நிற்குந் தத்துவங்
கடந்த பொருள். இதனை,

* “சார்பினாற் ரேன்றாது தானருவா யெப்பொருட்கு
மேயநின் ரெற்றஞ்சான்று மின்பந் தகைத்தரோ
வாய் மொழியால் வாக்கான் மனத்தா னறிவிறந்த
தூய்மையதா மைதீர் சூடர்”

எனவும்.

† “உற்றவாக்கையி னுறுபொரு
னைறுமல ரெழுதரு நாற்றம்போற்
பற்றலாவதோர் நிலையிலாப்
பரம்பொரு ளப்பொருள் பாராதே
பெற்றவாபெற்ற பயன்து
நுகர்ந்திடும் பித்தர்சொற் றெளியாமே
யத்த னன்டுதன் னடியரிற்
கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே”

எனவும் அதனை யறிந்த பெரியோர் கூறியவாற்று னறிக.
எனவே, திருமுருகாற்றுப்படை யென்பதற்கு முத்தியைப்
பெற்றவளைருவன் பெறுதற்குப் பக்குவளுகிய ஒரிரவல
ஜைப் பெறும்பொருட்டு ஸீ சுப்பிரமணிய சுவாமியிடத்தே
வழிப்படுத்தலையுடைய பிரபந்தமெனப் பொருள்கூறுக.

* பத்துப்பாட்டு திருமுருகாற்றுப்படை நச்சினார்க் கினியருளர்
மேற்கோள்.

† திருவாசகம் அதிசயப்பத்து 9—ஆம் பாட்டு

முதலாவது
திருப்பரங்குன்றம்
 இணைக்குறளாசிரியப்பா

இதன் பொருள்

1-6 உலகம் என்பது முதல் கணவன் என்னும் வரையும் ஒரு தொடர்.

உலகம் உவப்ப ஏர்பு வல்ள திரிதரு பலர் புகழ் நூயிறு கடல் கண்டு ஆங்கு — ஆன்மாக்கள் மகிழும்படி எழுந்து (மகாமேரு கிரியைப்) பிரதக்கிணங்க செய்யும் பல சமயத் தாரும் புகழும் குரியன் கடவினிடத்தே காணப்பட்டாற் போல,

“வலனேர்பு திரிதரு” என்பதை “ஏர்பு வல்ல திரி தரு” என மாற்றிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. “பலரும்” என்பதன்கணும்மை விகாரத்தாற் கீழுக்கது. “காணப்பட்டு” என்றபாலது செயப்பாட்டு வினைப்பொருளுணர்த்தும் படு விகுதி குன்றிக் “கண்டு” என்றுயிற்று.

*“இல்வாழ்வா னென்பா னியல்யடைய மூவர்க்கு நல்லாற்றி னின்ற துணை.”

என்னுந் திருக்குறளினுள் “எனப்படுவான்”* என்றபாலது “என்பான்” என்றுயவாறு போல. இவ்வாறு வருவன வற்றை வடநாலார் நயக்கு என்பர். “கண்டால்” என்னும் வினையெச்சம் “கண்டு” எனத் திரிந்து நின்றது.

ஓ அற இமைக்கும் அவிர ஒளி — (இரு பகை இந்திரியங்களும் தாங்கள் செல்லுதற்கு உரிய பொருளினிடத்தே) சென்று தங்குதலில்லை யாகும்படி கண்களை மூடி (மனசினுலே) பார்க்கப்படும் பிரகாசிக்கின்ற ஒளியையும்,

* இல்வாழ்க்கை ரஜூம் குறள்

ஓண் விளங்கு ஒளி — (கன்னிஞ்சிலே பார்க்கிறவர் கனுக்குத்) தூரத்திலே விளங்குகின்ற ஒளியையும்,

“‘ஓவறவிமைக்குஞ் சேஷ்விளங் கவிரொளி’” என்பது “‘ஓவறவிமைக்குமவிரொளி’” எனவும், “‘சேஷ் விளங்கொளி’” எனவும் பிரித்துக்கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. “‘ஓ’ என்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயர். இருவகை இந்திரியங்களாவன ஞானேந்திரிய மைந்தும் கன்மேந்திரியமைந்துமாம். “‘இமைத்தல்’” கண்களின் இதழ்களிரண்டையும் குவித்தல்; “‘இமைக்கும்’” எனக் காரியத்தைக் காரணமாக உபசாரித்தார். “‘ஞாயிறு கடற்கண்டாங் கோவற வின்மக்கு மவிரொளி’” என்னும் வாக்கியம் தன்னைக் கண்ணால் நோக்குவோர்களுக்குப் புறவிருளைநீக்கும் சூரியன் போலத் தழ்மை மனத்தால் நோக்குவோர்களுக்கு அகவிருளை நீக்கும் ஒளி எனப் பொருள்படுதலால் தொழிலுவமையும், “‘ஞாயிறு கடற்கண்டாங்குச் சேஷ்விளங் கொளி’” என்னும் வாக்கியம் பசுநிறத்தையுடைய கடவின் மீதே விளங்கும் செந்நிறத்தையுடைய சூரியன் போலப் பசுநிறத்தையுடைய மயிலின் மீதேவிளங்கும் செவ்வொளியினையுடையவர் எனப்பொருள்படுதலால் பண்புவமையும், கொள்ளக் கிடந்தமை காண்க.

உறுநர்த் தாங்கிய மதன் உடை நோன்றுள் — தம்மை அடைந்த அன்பர்களை, (பிறவிக் கடலிலே விழாமல்) தாங்கும் பொருட்டு (அவர்களிடத் துள்ள) அறியாமையைக் கெடுக்கும் வலிமையாகிய பாதத்தையும்,

செறுநர்த் தேய்த்த செல் உறுழ் தடக்கை — பகைவராகிய அசுரர்களை வதைத்த இடியைப் போலும் பெருமையாகிய கையையும் உடைய,

மறு இல் கற்பின் வானுதல் கணவன் — குற்றம் இல்லாத கற்பினையுடைய தெய்வயானை யம்மைக்கு நாயகரும்,

கற்பாவது நாயகனிற் சிறந்த தெய்வம் இல்லை என வும் அவனை இப்படி வழிபடுக எனவும் தந்தை தாயரும், அந்தணரிடத்தும் சான்றேரிடத்தும் ஆசாரியரிடத்தும் கடவுளைச் சுட்டியும் ஒழுகும் ஒழுக்கம் இவ்வாறு என நாயகனும் கற்பித்தவழி நிற்றலாம். ‘வானுதல்’ என பது ஒளியாகிய நெற்றியை உடையாள் என விரிதலால் பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகை. தெய்வயானை முருகக் கடவுளுக்குக் கிரியாசத்தி என்க. ஒளியையும் பாதத்தையும் கையையும் உடைய நாயகர் என முடிக்க.

7-11: கார்கோள் என்பது முதல் மார்பினன் என்னும் வரையும் ஒரு தொடர்.

கார்கோள் முகந்த கமம் சூல் மா மழை — கடலி னிடத்தே முகந்ததனால் உண்டாகிய நிறைவினை யுடைத் தாகிய சூலினை யுடைய பெரிய முகில்கள்,

காங்கிரஸ் கொள்ளப்படுதலால் (முகக்கப்படுதலால் என்றபடி) கடல் ‘கார்கோள்’ எனப்பட்டது. அதனுள் கொள் என்பது கொள்ளப்படுவது என்னும் பொருட்கள் செய்ப்படுபொருள்களை உணர்த்தும் ஜ விகுதி புணர்ந்து, தொல்காப்பியத்து ஏச்ச வியலில்,

‘‘செய்யா பென்னு முன்னிலை வினைச்சொற்
செய்யென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே’’

என்னும் 53—ஆம் சூத்திரத்து மொழித்த பொருளோடொன்றவ்வயின் மொழியாததனையு முட்டின்று முடித்தல் என்னும் யுத்தியினால் ஜ விகுதி கெட்டு, கெட்டவழி முதல் நீண்டு ‘‘கோள்’’ என வந்தது. இச் சூத்திரத்துக்கு,

செய்யாய் என்னும் முன்னிலை வினைச்சொல் — செய்யாய் என்னும் (வாய்பாட்டு) முன்னிலை யேவை ஸொருமை யெதிர்கால வினைமுற்றுச் சொல், செய் என் கிளவி ஆகு இடன் உடைத்து — (ஆய் என்னும் விகுதி கெட்டுச்) செய்

என்னும் வாய்பாட்டுச் சொல்லாய் நிற்கும் இடத்தை உடைத்து எனப்பொருள் கூறுக.

வடநாற் கடலீல் நிலைகண் டுணர்ந்த சேஞ்வரையரும் இவ்வாரே உரைத்தார்.

வாள் போழ் விகம்பின் வள் உறை சிதறி—சந்திர குரியர் கள் (இருளை) நீக்கும் ஆகாயத்தின் கண்ணே நெருக்கமாகிய துளிகளை (முற்படச்) சிதறி,

ஓளியெனப் பொருள்படும் “வாள்” என்பது அதனை யுடைய சந்திரகுரியர்களுக்கு ஆயினமையால், ஆகுபெயர்.

தலைப்பெயஸ் தலைஇய தண்நறுங் கானத்து — (கார் காலத்து) முதற் பெயலீப் பெய்துவிட்ட குளிர்மையை யுடைய வாசனை பொருந்திய காட்டினிடத்தே,

“தலையல்” என்பதற்கு இப்பொருள் திவாகரத்திலே தெய்வப் பெயர்த் தொகுதியில் “தலையலென்பது மழை பெய்துவிடுதல்” என்னும் 149—ஆம் சூத்திரத்தால் அறிக.

இருள்படர் பொதுவிய பராகரமராஅந்து — இருள் உண்டாகும்படி தழைத்த பருமையாகிய அரையினை யுடைய செங்கடம்பினது,

உருள் பூந்தண்டார் புறஞும் மார்பினன் — தேருருள் போலும் (வட்டமாகிய) பூவினுலே தொடுக்கப்பட்ட குளிர்மையாகிய மாலை அசையும் மார்பினை யுடையவரும்,

“உருள்பூ” என்பது உவமைத் தொகை யாதலால், தொல்காப்பியத்தில் புள்ளிமயங்கியலிலே,

“அல்வழி யெல்லா முறமென மொழிப்”
என்னும் 103—ஆம் சூத்திரவிதிப்படி உருள்பூ உருட்பூ என உறந்து முடிபெய்தும்.

12—44: மால்வரை என்பது முதல் சென்னியன் என்னும் வரையும் ஒரு தொடர்.

மாஸ்வரை நிவந்த சேண் உயர் வெற்பில் — பெருமையாகிய மூங்கில் கள் வளர்ந்த தேவருலகம் வரைக்கும் உயர்ந்த மலையின்கண்ணே,

கிண்கிணி கவுடிய ஒண் செஞ் சீறடி — சிறு சதங்கை சூழ்ந்த ஓள்ளிய சிவந்த சிறிய அடியினையும்,

கண்க்கால் — திரண்ட காலினையும்,

வாங்கிய நுச்சப்பின்—வளைந்து நுடங்கிய இடையிணையும்,

பணத் தோள் — மூங்கில் போலுந் தோளினையும்,

கோபத்து அன்ன தோயாப் பூந்துகில் — இந்திர கோபத் தைப் போன்ற நிறம் பிடியாத (இயற்கைச் சிவப்பை யுடைய) பொலிவாகிய புடைவையையும்,

தெய்வத்தின் ஆணையால் தானே சிவந்திருத்தவில், “தோயாத்துகில்” என்றார்.

பல் காச நிவரத்து சில்காழ் அல்குல் — பல இரத்தினங்கள் கோத்த இரண்டு வடத்தினை உடைத்தாகிய காஞ்சியை அணிந்த அல்குலையும்,

இருகோவை உடையது காஞ்சி என்பது,

* “என்கோவை மேகலை காஞ்சி இருகோவை பண்கொள் கலாபமிரு பத்தொன்று - கண்கொள் பருமம் பதினூன்கு மூப்பத்திரண்டு வருசிகையென் றுணரற் பாற்று’ என்னும் வெண்பாவால் அறிக.

கை புணைந்து இயற்றுக் கவின் பெறு வனப்பின்—ஒருவர் கையினுலே சிறப்பித்துப் பிறப்பியாத அழகை (த்தமக்கியல்பாக)ப் பெற்ற அழகினையும்,

*பத்துப்பாட்டு திருமுருகாற்றுப்படை நச்சினூர்க்கிணியர் உரை மேற்கொள்.

மானுடப் பெண்களுக்குச் செயற்கையால் வந்த அழகு போலாகாது தெய்வத்துண்மையால் இயல்பாகப் பெற்ற அழகை யுடையவர் ஆதலால், “கைபுனீந் தியற்றுக் கவின்பெறு வனப்பு” என்றார்.

நாவலோடு பெயரிய பொலம்புனை அவிரி இழை —(சாம்பு நதம் என்று) நாவலோடு அடுத்துப் பெயர் பெற்ற பொன்னினுலே நிருமிக்கப்பட்டு விளங்கும் ஆபரணத்தை யும்,

ஆடகம் கிளிச்சிறை சாதரூபம் சாம்புநதம் என்னும் நால்வகைப் பொன்களுள் கிறந்தது சாம்புநத மாதலால் அதனையே எடுத்துக்கூறினார். அது,

*“பூவிற்குத் தாமரையே பொன்னுக்குச் சாம்புநத மாவிற் கருமுணியா யானைக் கமரரும்ப ரேவிற் நிருமா லெனச்சிறந்த தென்பவே பாவிற்கு வள்ளுவர்வென் பா”

என்னும் கவிசாகரப் பெருந்தேவனுர் வாக்கால் அறிக். சுமேருவினின்று பாயும் சம்புநதியிற் பிறத்தலால், சாம்புநதம் எனப் பெயர்பெற்றது. பொன் என்னும் சொல் தொல்காப்பியத்திலே புள்ளி மயங்கியலிலே,

“பொன்னென் கிளவி பீறுகெட முறையின் முன்னர்த் தோன்றும் லகார மகாரஞ் செய்யுன் மருங்கிற ரெடுரிய லான்.”

என்னும் 61—ஆம் குத்திர விதிப்படி ‘‘பொலம்’’ என வந்தது. இதனைப் பிற்காலத்தார் பொன்னின் பரியாய நாமங்களு ஸோன்றெனக்கொண்டு நிகண்டுட் சேர்த்தனர்.

சேன் இகந்து விளங்கும் செயிரி தீர் மேனி — தூரழுமி யைக் கடந்து விளங்கா நின்ற குற்றந் தீர்ந்த நிறத்தையும் உடைய,

* திருவள்ளுவமாலை 36—ஆம் பாடல்

கூர் அரமகளிர் பலருடன் — (கண்டார்க்கு) அச்சத்தை வருவிக்கும் தெய்வப் பெண்கள் பலருங்கூடி,

துணையோர் ஆய்ந்த இணை ஈரி — ஆயத்தார் வகிர்ந்த கடையொத்த நெய்ப்பினையுடைய மயிரிலே,

• செங்கால் வெட்சிச் சேநிதழிடப் பைந்தாட் குவளைத் தூ இதழ் கிள்ளி இடுபு — சிவந்த காலையுடைய வெட்சியின் சிறிய பூக்களி (இன விடுபூவாகத் தூவி அத) னடுவே பசுமை யாகிய தண்டினையுடைய குவளையினது பரிசுத்தமாகிய இதழ்களைக் கிள்ளியிட்டு,

தெய்வ உத்தியொடு வலம்புரி வயின் வைத்து — சீதேவி யென்னுந் தலைக்கோலத்துடனே வலம்புரி வடிவாகச் செய் யப்பட்ட தலைத்கோலத்தையும் வைத்தற்கு உரிய இடத் திலே வைத்து,

திலகம் தைஇய தேங் கமழ் திருநுதல் மகரப் பகுவாய் தாழ் மண்ணுறுத்து — திலகம் இட்ட மனங் கமழா நின்ற அழகிய நெற்றியிலே சுறவினது அங்காந்த வாய்போலக் செய்யப்பட்ட தலைக்கோலம் தங்க அலங்கரித்து,

துவர முடித்த துகள் அறும் உச்சிப் பெருமதன் சண்பகம் செரிஇ — (வேண்டுவன கூட்டி) முற்றமுடித்த குற்றமற்ற கொள்ளடையிலே பெருமையாகிய குளிர்ச்சியையுடைய சண்பகப்பூவைச் செருகி,

கரும் தகட்டு உள் ஜூப்பு மருதின் ஒள் இனார் அட்டி — புறத்திலே கரிய இதழையும் அகத்திலே துய்ய இதழையும் உடைய மருதினது ஓள்ளிய பூங்கொத்துக்களை அதன்மேல் இட்டு,

கிளைக் கவின்று எழுதரு கீழ் நீர்ச் செவ்வரும்பு இணைப்புறு பிளையல் வளைதி — பச்சென்ற அரும்புகளினின்றும் மேலே போந்து அழகுபெற்றுத் தோன்றுகின்ற நீரின் கீழே நின்ற சிவந்த அரும்பைக் கட்டிய மாலையை அந்தக் கொள்ளடையிலே வளையச் சூற்றி,

வண்காது துணைத்தக நிறைந்த பின்டி ஒன் தளிர் நுண் பூண் ஆகம் திணைப்பா — வளவிய காதிலே தம்மில் ஒக்கும்படி பொருந்த இட்டு நிறைந்த அசோகின்து ஓள்ளிய தளிர் நுண்ணிய ஆபரணத்தை யுடைய மார்பிலே அசைய,

தின் காழ் நறும் குறுடு உரிஞ்சிய பூங் கேழ்த் தேய்வீவ தேம் கமழ் மருது இனர் கடுப்பக் கோங்கின் குவிமுகிழ் இள முலைக் கொட்டி — திண்ணிய வைரத்தையுடைய வாசனை பொருந்திய சந்தனக் கட்டையைத் தேய்த்த பொவிவாகிய நிறத்தையுடைய குழம்பை மணங் கமழ்கின்ற மருதம் பூவை அப்பினுற் போலக் கோங்கின்து குவிந்த அரும் பைப் போலும் இளமையாகிய மூலையிலே அப்பி,

மருதம்பூ நிறத்திற் குவமை.

வேங்கை விரிமலர் நுண்தாது அப்பி—(அல் வீரம் புலர்வதன் முன்னே) வேங்கையினது விரிந்த பூவின்து நுண்ணிய தாதை அதன்மேல் அப்பி,

வெள்ளிற் குறுமுறி கிள்ளுபு காண் வரத் தெறியா — விளவின்து சிறிய தளிரைக் கிள்ளி அழகுவர ஒருவர் மேல் ஒருவர் தெறித்து,

என்று அவேவிறற் கோழி ஓங்கிய கொடி பெரிது வாழிய என்று ஏத்தி — (தப்பாமற் பட்ட பொழுது) வஞ்சியாமல் எதிர் நின்று அடுகின்ற வெற்றியையுடைய கோழி மேலாய் நின்ற கொடியானது நெடுங்காலம் வாழக் கடவது என்று வாழ்த்தி,

சீர் திகழ் கிலம்பகம் கிலம்பப் பாடி ஆடும் சோலை — சிறப்பு விளங்கும் மலையிட மெல்லாம் எதிரொலி செய்யும் படி பாடியாடுஞ் சோலையினையுடைய,

மந்தியும் அறியா மரன் பயில்வடுக்கத்து — (மரமேறுந் தொழிற் சிறப்பினையுடைய) மந்திகளும் (மரச் செறிவினாலே) ஏறியறியாத மரங்கள் நெருங்கிய பக்கமலையிடத்து நின்ற,

காந்தட் கரும்பு முசாச் சுடர்ப் பூம் பெருந் தண்கண்ணி மிலைந்த சென்னியன் — செங்காந்தளினது (தாம் விரும்புதலால்) வண்டுக்ஞம் மொய்யாத நெருப்புப்போலும் பூவினாலே தொடுக்கப்பட்டு பெருமையாகிய குளிர்ச்சியை யுடைய மாலையைச் சூட்டிய திருமுடியினை யுடையவரும்,

*‘அகன்ற பொருள் கிடப்பினு மனுகிய நிலையினு மியன்று பொருண் முடியத் தந்தன ருணர்த்தன் மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்’

என்னும் மாட்டிலக்கணத்தால் மாட்டி முடித்தாம். இவ்வாறே மேலும் வருமென்ற றறிக. மலையின் கண்ணே தெய்வப் பெண்கள் பலருங் கூடி, கிள்ளியிட்டு, வைத்து, அவங்கரித்து, செருகி, இட்டு, சுற்றி, அசைய, அப்பி, அப்பி, தெறித்து, வாழ்த்தி, பாடி, ஆடுஞ் சோலையையுடைய பக்கமலையிடத்து, நின்ற செங்காந்தளினது பூவினாலே தொடுக்கப்பட்ட மாலையைச் சூடிய திருமுடியினை யுடைய வர் என முடிக்க.

45—61: பார்முதிர் என்பது தொடுத்துச் சேஷ் என்னும் வரையும் ஒரு தொடர்.

பார் முதிர் பனிக்கடல் கஸங்க உள் புக்கு—பாறை நிலம் முற்றுப்பெற்ற குளிர்மையாகிய கடலானது தன்னிலை குலையும்படி உள்ளே புகுந்து,

உலகறிய கதுப்பின் — காய்த மயிரினையும்,
பிறழ் பல் — நிரையொவ்வாத பல்லினையும்,
பேழ் வாய் — பெரியவாயினையும்,
சழல் விழி — கோபத்தாற் சழலும் விழியினையும்,
பகங்கண் — பசிய கண்ணினையும்,

*தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் 202—ஆம் குத்திரம்

சூர்த்த நோக்கின்—அச்சத்தைத் தருவதாகிய பார்வையினையும்,

கழல் கண் கூகையொடு கடும் பாம்பு தூங்கப் பெருமூலை அலைக்கும் காதின்—பிதுங்கிய கண்ணையுடைய கூகை யுடனே கடிய பாம்பு தூங்குதலினுலே பெரிய தனங்களை வருத்துகின்ற காதினையும்,

பின்ற மோடு—சருச்சரையையுடைய வயிற்றினையும்,

உரு கெழு செலவின்—கோபம் பொருந்திய நடையினையும் உடைய,

அஞ்ச வரு பேய் மகள்—கண்டவர்களுக்கு அச்சந் தோன்றும் பேயாகிய மகள்,

குருதி ஆடிய கூர் உகிர்க் கொடு விரற் கண்தொட்டு உண்ட கழிமுடைக் கருந்தலை ஒண்டெடாடித் தடக்கையின் ஏந்தி—இரத்தத்தை அனைந்த கூரிய நகத்தை யுடைய கொடிய விரவினுலே கண்ணைத் தோன்றி உண்ணப்பட்ட மிகுந்த முடை நாற்றத்தை யுடைய கரிய தலையை ஒன்றிய வளையையுடைய பெரிய கையிலே எடுத்து,

வெருவர ஏன்று அடு விற்ற களம் பாடி— (அசரர் களுக்கு) அச்சந் தோன்றும்படி வஞ்சியாமல் எதிர் நின்று கொல்கின்ற வெற்றிக் களத்தைப் பாடி.

தோள் பெயரா—தோலை அசைத்து,

நினைம் தின் வாயள்—நினைத்தைத் தின்ற வாயினையுடையளாய்.

துணங்கை தூங்க—துணங்கைக் கூத்தாடு,

“வாயள்” என்னும் குறிப்பு வினைமுற்றுச்சொல் வினையெச்சப்பொருள் தந்து நின்றது.

துணங்கைக் கூத்திலக்கணம்,

“பழுப்புடை யிருக்க முடக்கி யடிக்கத்
தூடக்கிய நடையது துணங்கை யாகும்”
என்பதனுல்றிக.

இரு பேர் உருவின் ஒருபேர் யாக்கை அறு வேறு
வகையின் அஞ்சலர் மன்றி— (குரன் பதுமன் என்னும்)
இரண்டு பெயர்களையுடைய வடிவமாகிய ஒரு பெரிய
சரீரம் அற்று வேறாற்படி அச்சந் தோன்ற நெருங்கி,

குரன் பதுமன் என்னும் இருவரே சுப்பிரமணிய
சுவாமியுடைய சாபத்தினால் ஒரு சரீரங் கொண்டு பிறந்
தனர் ஆதலால் “இருபே ருகுவி நெருபே ரியாக்கை”
என்றார். அதுபற்றியே அச்சரீரம் வேலினால் இரு கூரைப்
பிளக்கப்பட்ட பின்னர் அவ்விரு கூரை சேவலும் மயிலு
மென இரு வடிவாய் வந்தன வென்றறிக. சுப்பிரமணிய
சுவாமி குரன் பிறந்த பின்னரே அவனைக் கொல்லுதற்
பொருட்டுச் சிகண்ட பரமசிவனது நெற்றிக் கண்ணிற்
ரேஞ்சினரென்று கந்தபுராணத்திற் கூறியிருக்கச், குரனது
பிறப்புக்குச் சுப்பிரமணிய சுவாமியுடைய சாபத்தைக்
காரணமென்ற தென்னையெனின், அங்கே கூறியது அவாந்
தரசிருட்டியிற் ரேந்றறத்தை; சுப்பிரமணியசுவாமி பிரதம
மகாசிருட்டியிலே மகேசுர குடைய இருதயத்தி னின்றும்
தோன்றினவர் என்றறிக. அது வாதுளாகமத்திலே கூறப்
பட்டிருக்கின்றது; அதனால் விரோத மின்மை தெளிக.

“அறு” என்னும் முதனிலைத் தனிவினை அற்று எனப்
பொருள்பட்டு, வினையெச்சமாய் நின்றது.

கூர் முதல் தடிந்த கூடர் இலை நெடு வேல—குரங்கிய
தலைவனைக் கொன்ற ஒளிர்கின்ற இலைத் தொழிலையுடைய
நெடிய வேலாகிய.

அவனைர் நல் வலம் அடங்கக் கவிழ் இனர் மா முதல்
தடிந்த—அசரர் களுடைய நல்ல வெற்றி குன்றும்படி கீழ்
நோக்கிய பூங்கொத்துக்களையுடைய மாவாகிய முதலை
வெட்டிய,

இங்கே மாவென்றது அசரர்க் கௌல்லாரும் தம்முட எனதிர்ந்தார் வலியிலே பாதி தங்கள் வலியிலே கூடும்படி மந்திரங்கொண்டிருந்து சாதித்த மாமரத்தை,

மறு இல் கொற்றுத்து எய்யி நல் இசைச் செவ்வேற் சேஸ்ய—குற்ற மில்லாத வெற்றியினே லாகிய ஒருவராறும் அளந் தறியப்படாத நன்மையாகிய கீர்த்தியை யுடைய சிவந்த ஆயுதத்தையுடைய என்று மிளையோரு மாகிய சுப்பிரமணியசுவாமி யுடைய,

வேலாகிய ஆயுதம் எனக் கூட்டுக. வேலாயுதம் முருகக்கடவுளுக்கு ஞானசத்தி யென்க. நாயகரும் மார் பினே யுடையவரும் திருமுடியினே யுடையவரும் என்று மிளையோரு மாகிய சுப்பிரமணியசுவாமியுடைய என முடிக்க.

62—66: சேவடி என்பது தொடுத்து விளையே என்னும் வரையும் ஒரு தொடர்.

சேவடி படரும் செம்மல் உள்ளமொடு நலம்புரி கொள் கைப் புலம் புரிந்து உறையும் செலவு நீ நயந்தனையாயின்— சிவந்த திருவடிகளைச் சந்திக்கும் தலைமை பெற்ற உள்ளத் துடனே புண்ணியங்களை விடாது செய்யுங் கோட்பாட் டினுலே விளையானின்ற மெய்ஞ்ஞானத்தைச் சாதித்து (அத்திருவடிக்கீழ்) இருக்கும் நெறியை நீ விரும்பினு யானால்,

திருவடிக் கீழிருத்தலே வீடுபேரூதலால் “சேவடி யுறையும்” என்றார். அது,

“இறுமாந் திருப்பன் கொலோ வீசன் பல்கணத்
[தெண்ணப்பட்டுச் சிறுமானேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச் சென்றங்
[கிறுமாந் திருப்பன் கொலோ”

* திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம் திருவங்கமாலை

“என்னுகே வென்சொல்லி யென்னு கேனே
வெம்பெருமான் றிருவடியே யெண்ணி னல்லாற்
கண்ணிலேன் மற்றோர் களை ணில்லேன்
கழலடியே கைதெராமுது காணி னல்லா
லொண்ணுளே யொன்பது வாயில் வைத்தா
யோக்கவடைக் கும்போ துணர் மாட்டேன்
புண்ணியனே யுன்னடிக்கே போது கின்றேன்
பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே.”

எனவும் வரும் திருநாவுக்கரசநாயனுர் தேவாரங்களால்
அறிக். அவ்வீடுபேற்றிற்கு ஏது ஞானமே யாதலால் “புலம்
புரிந்துறையும்” என்றார். அது,

“ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராண
நல்லவாக மஞ்சொல்ல வல்லவா மென்னு
முனத்தா ரெங்கடவ ரஞ்ஞானத்தா ஒறுவதுதான்
பந்தமுயர் மெய்ஞ்ஞா னந்தா
ஞானத்தா லதுபோவ தலர்க்கிர் முன்னிருள்போ
லஞ்ஞான மறப்பந்த மறுமுத்தி யாகு
மீனத்தார் ஞானங்க ளல்லா ஞான
மிறைவனடி ஞானமே ஞான மென்பர்.”

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தால் அறிக்.
இருக்கிலே பிராமணத்திலும் உருத்திர சூக்தத்திலும்,
யசரிலே ஆருணத்திலும் பிரகதாரணன்யகத்திலும்,
சாமத்திலே சாந்தோக்கியத்தில் ஆரூவதிலும், ஞானத்தால் முத்தியென்றும் அதர்வசிரசிலே சகர சாகாத்காரத்தினாலே முத்தியென்றும் சொல்லுகையால், “நான் மறைகள்” என்றார். சைவபுராணத்திலும் சூதசங்கிதையிலும் ஞானத்தால் முத்தியென்று சொல்லுகையால், “புராணம்” என்றார். சிவாகமம் ஞானத்தால் முத்தியென்று சொல்லு மென்பது பிரசித்தம். சிவத்தொழிலிக்

ஓல்லாம் சிவஞானம் வாயிலாக வீடுபேற்றிற்குக் காரணமாவதல்லது நேரே காரணமாகா ஆதலால், “சேவடி படருஞ் செம்ம ஹள்ள மொடு நலம்புரி கொள்கைப் புலம்” என்றார். அது,

“கிரியையென மருவுமவை யாவு ஞானங்
 கிடைத்தற்கு நிமித்தமெனக் கிளக்கு முன்மைச்
 சரியைகிரி யாயோகத் தன்மை யோர்க்குச்
 சாலோக சாமிப சாரு பங்கண்
 மருவியிடு முயர்ஞான மிரண்டா மாரு
 மலமகல வகலாத மன்னு போதத்
 திருவருளொன் ரெஞ்சறதனைத் தெளிய வோதுஞ்
 சிவாகமமென் றுலகறியச் செப்பு நூலே”
 என்னும் சிவப்பிரகாசத் திருவிருத்தத்தால் அறிக.

நீ முன்னிய வினையே பல உடல் நன்னர் நெஞ்சத்து இன் நசை இன்னே வாய்ப்பம் பெறுதி—நீ (முற் பிறப் பிலே) நினைந்து செய்த புண்ணியங்களினுலே (அநித்திய மாகிய இம்மை மறுமை யின்பங்கள்) பலவற்றையும் உவர்க்கின்ற நன்மையாகிய மனசிலே (கிளர்ந்த) இனிமை யாகிய (இந்த மோகு) இச்சையினுலே (சிவஞானம்) இப்போதே வாய்க்க (அது காரணமாக முத்தியைப்) பெறுவாய்,

(நீ பரம சுற்குரு நாதராகிய) அக் கடவுளை அடைந்து வழிபட்டே அதனைப் பெற வேண்டுகையால், அவர் விசேஷமாக எழுந்தருளி யிருக்கும் புண்ணிய ஸ்தலங்களைச் சொல்வேன் கேள்.

67—77: செருப்புகள்று என்பது தொடுத்து உரியன் என்னும் வரையும் ஒரு தொடர்.

செருப் புகள்று எடுத்த சேண் உயர் நெடுங்கொடி வரிப் புணை பந்தொடு பாவை தூங்க—போரைக் கூறிக் கட்டிய அதி தூரமாக உயர்ந்த நெடிய கொடிக் கருகே (நூலி

ஞலே) வரிந்து புனையப்பட்ட பந்தினேடு பாவையானது (அறுப்பா ரில்லாமையினாலே) தூங்கும்படி,

“வரி” என்னும் முதனிலைத் தனிவினை வரிந்து எனப் பொருள்பட்டு, விணையெச்சமாய் நின்றது. பகைவர் களைப் பெண்களாக்கி அவர்கள் கொண்டு விளையாடுதற்குத் தூக்கப்பட்டன என்றறிக.

பொருநர்த் தேய்த்த போர் அருவாயிஸ்—போர் செய் வாரை இல்லையாக்குகையினால் (எக்காலமும்) போர்த் தொழில் அரிதாகிய வாயிலையும்,

திரு வீற்றிருந்த திது தீர் நியமத்து—இலக்குமி வீற்றி ருந்த குற்றந் தீர்ந்த அங்காடித் தெருவையும்,

மாடம் மலி மறுகின்—மாடங்கள் மலிந்த (மற்றைத்) தெருக்களையும் உடைய,

கூடற் குடவயின்—மதுரைக்கு மேற்குத் திக்கிலுள்ள,

அஞ்சிறை வண்டின் அரிக் கணம்—அழகிய சிறகை யுடைய வண்டினது அழகிய திரள்,

இருஞ் சேற்று அகல் வயல் விரிந்து வாய் அவிழ்ந்த முள்தாள் தாமரைத் துஞ்சி—மிகுந்த சேற்றையுடைய அகன்ற வயலிலே முறுக்குநெகிழ்ந்து (பின்பு தாதும் அல்லியுந்) தோன்ற மலர்ந்த முன்வினையுடைய தாளை யுடைத்தாகிய தாமரைப் பூவிலே இராப்பொழுது நித் திரை செய்து,

வைகறைக் கள் கமழ் நெய்தஸ் ஊதி—விடியற் காலத் திலே தேன் கமழ்கின்ற நெய்தற்பூவை ஊதி,

எல்படக் கண்போஸ் மலர்ந்த காமர் கணைமலர் ஓலிக்கும்— சூரியன் உதிக்கும்போது கணைப் போல விரிந்த விருப்பம் பொருந்திய சுனைப்பூக்களிலே சென்று ஆரவாரிக்கும்,

குன்று அமர்ந்து உறைதலும் உரியன்— திருப்பரங்குன்றின் கண்ணோ திருவுளமகிழ்ந்து எழுந்தருளி யிருத்தலும் உரியர்.

மேற்குத் திக்கிலுள்ள திருப்பரங்குன்று என முடிக்க. உம்மை எதிரது தழீஇய வெச்சவும்மை.

அதா அன்று—அதுவன்றி

அன்றி என்னும் வினையெச்சம் தொல்காப்பியத்தில் உயிர் மயங்கியலிலே,

“இன்றி யென்னும் வினையெஞ் சிறுதி

நின்ற விகர முகர மாத

ரேஞ்றியன் மருங்கிற செய்யுன ஞரித்தே.”

என்னும் 35 ஆம் சூத்திரத்து மொழிந்த பொருளோ டொன்றவவ்வயின் மொழியாததனையு முட்டின்று முடித்த வென்னு முத்தியான் அன்று எனத் திரிந்துநின்றது. அது என்னும் சுட்டுப் பெயர்முன் வரும் அன்று மேற்படி இயலிலே,

“அன்று வருகாலை யாவா குதலு

மைவரு காலை மெய்வரைந்து கெடுதலுஞ்

செய்யுன் மருங்கி ஞரித்தென மொழிப.”

என்னும் 56ஆம் சூத்திர விதிப்படி ஆன்று என முதலீண்டு நின்றது.

2. திருச்சீலைய்

78-125: வைந்நுதி என்பது தொடுத்துப் பண்பே என்னும் வரையும் ஒரு தொடர்.

வை நுதி பொருத வடு ஆழ் வரி நுதல் வாடாமாலை ஓடையோடு துயல்வர—கூர்மையாகிய நுதியை உடைய தோட்டி வெட்டிய வடு அழுந்தின புகரை உடைய மத்த கத்திலே பொன்னரி மாலையானது பட்டத்துடனே கிடந்து அசையும்படி,

வைந்நுதி—பண்புத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை.

படும் மனி இரட்டும் மருங்கின்—தாழ்கின்ற மனி மாறி யொலிக்கும் பக்கத்தையும்,

கடுநடை—கடிய நடையினையும்,

கூற்றத்து அன்ன மாற்றரும் மொய்ம்பின்—இயமனைப் போன்ற (பிறராலே) தடுத்தற் கரிய வலியினையும் உடைய,

கால் கிளர்ந்து அன்ன வேழமேல் கொண்டு—(ஓடுங்கால்) காற்று எழுந்தாற் போன்ற யானையின்மேல் ஏறி,

உடைய யானை என்க. யானையின்மேல் அசையும்படி ஏறி என முடிக்க.

ஜவேறு உருவின் செய்வினை முற்றிய முடியோடு விளங்கிய முரண் மிக திரு மனி—ஜந்தாகிய வேறுபட்ட வடி வினையடைய செய்யுந் தொழில்க ளைந்ததும் முற்றுப் பெற்ற முடியுடனேகூடி விளங்கிய (ஒன்றற்கொன்று) மாறுபடும் மிகுந்த அழகினையடைய இரத்தினங்கள்,

முடிக்குரிய ஜவேறுருவு “தாம மகுடம் பதுமங்கிம்புரி கோடரமிவைமுடிக் கைவே ருருவே” என்பதனால் அறிக.

மின் உற்பு இமைப்பில் சென்னிப் பொற்படையின் போலும் பிரகாசத்துடனே சிரசிலே பொலிவு பெறவும்,

நகை தாழ்பு துயல்வருஞ் வகை அமைபொலங் குழை— ஒளி தங்கி அடையும் தொழிற்சூறு அமைந்த பொன்னி னற் செய்யப்பட்ட மகராக் குழைகள்,

சேண் விளங்கு இயற்கை வான் மதி கவை அகலா மினின் அவிர்வன இமைப்ப—தூர பூமியிற் சென்று பிரகாசிக்கும் இயல்பை யுடைய ஒளி பொருந்திய சந்திரனைச் சூழ்ந்து நீங்காத நஷ்டத்திரங்கள் போல விளங்குவன வாய் ஒளியைக் காலவும்.

தாவு இல் கொள்கைத் தந்தொழில் முடிமார் மனன் நேர்பு எழுதரு வான் நிற முகன்—வருத்தம் இல்லாத விரதங்களையுடைய தங்கள் தவத்தொழிலை முடிக்கும் பெரியோர் களுடைய மனசிலே பொருந்தித் தோன்றும் ஒளிபொருந்திய நிறத்தையுடைய முகங்களுள்,

பொலிவு பெறவும் ஒளியைக் காலவும் தோன்றும் முகங்களுள் என முடிக்க.

ஒருமுகம் மாயிருள் ஞாலம் மறு இன்றி விளங்கப் பஸ் கதிர் விரிந்தன்று—ஒரு முகமானது பெருமையாகிய இருளை யுடைய உலகம் குற்ற மீல்லாமல் விளங்கும் பொருட்டுப் பல கிரணங்களையும் தோற்றுவித்தது,

ஒருமுகம் ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்து இனிது ஒழுகீக் காதலின் உவந்து வரம் கொடுத்தன்று—ஒரு முகமானது அன்பர்கள் துதித்தால் (அவர்கள் குற்றங்களை நீக்கு தற்கு) உடன்பட்டு அவர்களுக்கு இனிதாய் நடந்து (அவர்கள் மேற்சென்ற) விருப்பத்தினுலே மகிழ்ந்து அவர்கள் வேண்டும் வரங்களைக் கொடுத்தது,

ஒருமுகம் மந்திர விதியின் மரபுளி வழா வ அந்தனார் வேள்வி ஓர்க்கும்—ஒரு முகமானது மந்திரத்தையுடைய

வேதத்திற் சொல்லிய முறைமை தவறுத் பிராமணர் கருடைய யாகங்களிலே திங்கு வராதபடி நினையாநிற்கும்.

ஒரு முகம் எஞ்சிய பொருள்களை ஏம் உற நாடித்திங்கள் போலத் திசை விளக்கும்— ஒரு முகமானது (வேதாகமிங்களிலே) மறைந்து கிடக்கும் பொருள்களை (இருடிகள்) இன்பம் பொருந்தும்படி ஆராய்ந்து போதித்துச் சந்திரனைப் போலத் திசைகளைவற்றையும் விளக்கும்,

எமம் என்பது “எம்” எனக் கடைக் குறைந்து நின்றது. கலை நிறைதலால், திங்கள் உவமை யாயிற்று.

ஒரு முகம் செஸ் சமம் முருக்கிக் கறுவு கொள் நெஞ்சமொடு செறுநார்த் தேய்த்துக் களம் வேட்டன்று— ஒரு முகமானது (திருவுள்ளத்திலே) நிகழாநின்ற சமத்துவத்தை ஒழித்துக் கோபங்கொண்ட திருவுள்ளத்துடனே பகைவராகிய அசரர்களை வதைத்துப் போர்க்கள் வேள்வியை வேட்டது,

சமத்துவத்தை ஒழித்தலாவது தேவரையும் அசரரையும் ஒப்பக் கருதாமல் தேவரைக் காத்து அசரரை அழித்தலாம். அது குற்றமாகாமை,

*“தந்தைதாய்பெற்றதத்தம்புதல்வர்கடஞ்சொ வாற்றின் வந்திடா விடிலு ருக்கி வளாரினு வடித்துத் தீய பந்தமு மிடுவ ரெல்லாம் பார்த்திடிற் பரிவே யாகு மிந்தநீர் முறைமை யன்றே வீசனூர் முனிவு மென்றும்” எனவும்,

*“போகியாயிருந்துயிர்க்குப் போகத்தைப் புரித லோரார் யோகியா யோக முத்தி யுதவுத லதுவு மோரார் வேகியா னற்போற் செய்த வினையினை விட்ட லோரா ருகியா மூடரெல்லா மும்பரி ஞெருவ னென்பர்”

* சிவனூன் சித்தியார் சுபக்கம் முதற் குத்திரம் 106 ஆம் செய்யுள்

எனவும் வரும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களால் அறிக்.

ஓரு முகம் குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுச்சப்பிள் மடவரஸ் வள்ளியொடு நகை அமர்ந்தனரு—ஓரு முகமானது வேடருடைய மடப்பத்தை யுடைய மகனும் கெட்டி போலும் இடையினை யுடைய இளம்பெண்ணும் மாகிய வள்ளிநாயகி யுடனே மகிழ்ச்சியைப் பொருந்திற்று,

வள்ளிநாயகி முருகக்கடவுளுக்கு இச்சாசத்தி யென்க. காமநுகர்ச்சி யில்லாத கடவுள் இங்ஙனம் நகையமர்ந்தது உலகத்திலே இல்லாழ்க்கை நிகழ்தற் பொருட்டென்க. அது,

“தென்பா லுகந்தாடுந் தில்லைச்சிற் ரம்பலவன்
பெண்பா லுகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேல
பெண்பா லுகந்திலனேற் பேதா யிருநிலத்தோர்
விண்பா வியோகெய்தி வீடுவர் காண் சாழலோ”

என்னும் திருவாசகத்தாலும்,

“போகியா யிருந்து யிர்க்குப் போகத்தைப் புரிதலோரார்
யோகியா யோக முத்தி யுதவுத லதுவு மோரார்”

என்பதனாலும் மறிக.

அம் முவிரு முகனும் ஆங்கு முறை நவின்று ஒழுகலின்—அவ்வாறு முகங்களும் அத்தொழில்களிடத்துச் செய்ய முறைமைகளைப் பயின்று நடத்துகையினாலே (அம்முகங்களுக்கு ஏற்ப,) .

ஆரம் தாழ்ந்த அம் பகட்டு மார்பில் செம்பொறி வாங்கிய—பதக்கந் தூங்கிய அழகிய பெரிய மார்பிலே கிடக்கின்ற (உத்தம இலக்கணமாகிய) சிவந்த மூன்று வரி களையும் (தன்னிடத்திலே வந்து விழும்படி) வாங்கிக் கொண்ட,

அவ்வரிகள் தோளளவும் வந்து கிடக்கின்றமையால் “வாங்கிய” என்றார். † “வறையகள் மார்பிடை வரியு † சிவக சிந்தாமணி 1452

முன்றுள்” என்றார் பிறகும். “வாங்கிய” என்னும் பெயரெச்சம் “தோள்” என்னும் பெயர் கொண்டது.

மொய்ம்பில் வண்புகழ் நிறைந்து சடர் விடுபு வசிந்து வாங்கு நிமிர் தோள்—தமது வலிமையினாலே பெரிய புகழ் நிற்றயப் பெற்றுப் படைக்கலங்களைச் செலுத்திப் (பகை வரது) மார்பைப் பிளந்து அவைகளை வாங்குகின்ற நிமிர்ந்த தோள்களுள்,

“சுடர் அதனையுடைய படைக்கலத்துக்கு ஆயினமையால் ஆகுபெயர். வசிதல்—பிளத்தல். அசரர் முதலி யோரைக் கொல்லும் போது, பன்னிருடையிலும் படைக்கலந் தரிப்பாராதலால், இவ்வாறு கூறினார். இனி அது செய்யாக் காலத்து இப்படியிருக்குமென்று அவைகளின் இயல்பு கூறுகின்றார்.

ஒரு கை விண் செலஸ் மரபின் ஜயர்க்கு ஏந்தியது ஒரு கை உக்கஞ் சேர்த்தியது—ஒரு கையானது (எக்காலத்தும்) ஆகாயத்திலே இயங்குதலாகிய முறைமையினையுடைய தேவவிருட்களுக்குப் பாதுகாவலாக எடுத்தது, அதற்கு இணையாகிய கை மருங்கிலே வைத்தது,

“விண்செலன் மரபினையர்” என்றது குரியனுடைய வெம்மையைப் பல வயிர்களும் பொறுக்கலாற்று என்று நினைந்து தமது திருவருளினாலே அதனேடு திரிந்து அவ் வெம்மையைப் பொறுக்கும் முனிவரை. அது,

* “நிலமிசை வாழ்ந ரலமர நீரத்
தெறுகதிர்க் கனவி வெம்மை தாங்கிக்
காலுண வாகச் சுடரொடு கொட்கு
மஹிர்சடை முனிவரு மருள்”

என்னும் புறப்பாட்டால் அறிக. அவர்களைப் பாதுகாக்கவே உலகத்தைத் தாங்கிக் காத்த தாயிற்று. மனமும்

* புறநானூறு 43 ஆம் செய்யுள்.

முசமும் கையும் ஒரு தொழிலைச் செய்ததால், மற்றக் கை தொழிலின்றி மருங்கிலே கிடந்தது. இதனாலே இந்தக் கை மாயிருண் ஞால மறுவின்றி விளங்கப் பல்கதிர் விரிந்த முகத்திற்கு ஏற்ற தொழில் செய்ததாயிற்று.

இருகை அங்குசம் கடாவ ஒருகை நலம் பெறு கல்லிங் கத்துக் குறங்கின்மினச அசையியது—ஒரு கையானது தோட் டியைச் செலுத்த அதற்கு, இணையாகிய கையானது நன்மை பொருந்திய ஆடையை யுடைய தொடையின் மேலே கிடந்தது,

முன் வேழ மேல்கொண்டு என்றமையால், அதற்கு இயைய இவ்வாறு கூறினார். தம்மை வழிபடுவோரிடத் திற் செல்லுங்கால் யானிமேற்கொண்டு சென்று அருள் செய்தல் இயல்பாகலால், இக்கைகள் காதலினுவந்து வரங்கொடுத்த முகத்துக்கு ஏற்ற தொழில் செய்தமை அறிக.

இருகை ஜ யிரு வட்டமொடு எஃகு வலம் திரிப்ப— இரண்டு கைகள் அழகிய பெரிய பரிசையோடு வேலா யுத்ததை வலமாகச் சூழ்ற, ர

அசுரர்கள் வந்து வேள்வியை அழியாமல் அவர்களை ஓட்டும் பொருட்டு இவைகளைச் சூழ்ற்றுதலால், இக்கை கள் வேள்வி யோர்க்கும் முகத்துக்கு ஏற்றவா ரறிக.

இருகை மார்பொடு விளங்க ஒருகை தாரோடு பொலிய— (முனிவர்களுக்கு உரையிறந்த பொருளை உணர்த்தும் போது) ஒரு கையானது மார்பினுடனே விளங்க அதற்கு இணையாகிய கை மார்பிலே தாழ்ந்த மாலையோடு சேர்ந்து அழுகு பெற,

மார்பிலென்டு விளங்குதல் மௌனமுத்திரை காட்டி என்க.

அது,

“இருவரு முனரா வண்ண லெனவெள் ளெயிறி யாமை சிரநிரை யனந்த கோடி திளைத்திடு முரத்திற் சீர் கொள் கரதல மொன்று சேர்த்து மோனமுத் திரையைக் காட்டி யோருகணஞ் செயலொன் றின்றி யோகு செய் வாரி [ஹற்றுன்.]”

என்னும் கந்த புராணச் செய்யுளால் அறிக். கடவுள் தாமே மெளனமுத்திரை காட்டி அமர, மாணுக்கர் களுக்கு ஆனந்த மய மாகிய உள்ளொளி நிறையும் என்க, இக்கைகள் எஞ்சிய பொருளை விளக்கும் முகத்திற்கு ஏற்றவா றறிக்.

ஒரு கை தொடி யொடு மீ மிசை கொட்டபக் கீழ் வீழ் ஒரு கை பாடு இன் படு மணி இரட்ட—ஒரு கையானது தொடியுடனே மேலே சுழன்று களவேள்வியை வேட்கும் முத்திரை கொடுக்கக் கீழ் விழுந்த மற்றக் கையானது ஓசை இளிதாகிய அசைகின்ற மணியை மாறி யொலிக் கப் பண்ண,

இந்தக் கைகள் களவேள்வி வேட்கும் முகத்திற்கு ஏற்றமை காண்க.

ஒரு கை நீல் நிற விசும்பின் மஸி துளி பொழிய ஒரு கை வான் அர மகளிர்க்கு வதுவை சூட்ட—ஒரு கையானது நீல நிறத்தையுடைய முகிலினுலே மிகுந்த மழையைப் பெய்விக்க அதற்கு இணையாகிய கையானது கவர்க்கத் திலுள்ள தெய்வப் பெண்களுக்கு மணமாலையைச் சூட்ட,

வள்ளிநாயகியோடு நகையமர்ந்த முகம் உலகத் திற்கு இல் வாழ்க்கையை நிகழ்த்துவிப்பது ஆதலால், அவ்வில்வாழ்க்கை நிகழ்த்துதற்கு மழையைப் பெய்தது ஒரு கை. மற்றொரு கை இல்வாழ்க்கை நிகழ்த்தற் பொருட்டு மணமாலையைச் சூட்டிற்று என வறிக்.

ஆங்கு அப்பன்னிரு கையும் பாற் பட இயற்றி—அப் படியே அந்தப் பன்னிரண்டு கைகளும் முகத்தின் பகுதிப் படும்படி தொழில் செய்து,

அந்தரப் பஸ்லியம் கறங்க—தேவதுந்துபி ஒலிக்கவும்,

தின் காழ் வயிர் எழுந்து இசைப்பா—தின்னிய வைரத் தையடைய கொம்புகள் மிக்கொலிக்கவும்,

உரம் தலைக்கொண்ட உரும் இடி முரசமொடு வால் வளைநரல—வலிமையைத் தன்னிடத்திலே கொண்ட இடியினது இடிப்புப் போலும் முரசத்தோடு வெள்ளிய சங்குகள் முழங்கவும்,

பல பொறி மஞ்சனு வெஸ் கொடி அகவ—பல பீவியை யுடைய மயிலானது (தமது ஆணையினுலே) வென்று எடுத்த கொடியிலே ஒலிக்கவும்,

விசம்பு ஆருக விரை செல்ல முன்னி—ஆகாயமே வழியாக விரைந்த செலவை மேற்கொண்டு,

ஓங்கு உலகம் புகற்ந்த உயிர் விழுக்கீர் அலைவாய்ச் சேறலும் நிலைய பண்பு—நன்மை யோங்கிய மேன்மக்கள் புகழ்ந்த உயர்வாகிய சிறப்புப் பொருந்திய கீர்த்தியை யுடைய திருச்செந்தாருக்கு எழுந்தருளுதலும் அவருக்கு நிலைபெற்ற குணம்.

யானையின்மேல் அசையும்படி ஏறி, தொழில்செய்து, ஒலிக்கவும் மிக்கொலிக்கவும் முழங்கவும் ஒலிக்கவும் மேற்கொண்டு, திருச்செந்தாருக்கு எழுந்தருளுதலும் அவருக்கு நிலைபெற்ற குணம் என முடிக்க.

அதா அன்று—அதுவன்றி,

3. திருவாவினன்குடி

127—177 சீரை தெதியை என்பது தொடுத்து உரியன் என்னும் வளையும் ஒரு தொடர்.

சீரை தெதியை உடுக்கையர்—மரவுரியை உடையாகச் செய்த உடையினை யுடையவரும்,

சீரோடு வலம்புரி புரையும் வாஸ் நூரை முடியினர்—அழகோடு (வடிவாலும் நிறத்தாலும்) வலம்புரிச் சங்கைப் போலும் வெள்ளிய நரைமுடியினை யுடையவரும்,

மாசு அற இமைக்கும் உருவினர்—(எக்காலத்தும் நீராடு தலால்) அமுக்கற விளங்கும் வடிவினை யுடையவரும்,

மானின் உரிவை தெதியை ஊன் கெடு மார்பின் என்பு எழுந்து இயங்கும் யாக்கையர்—மான்ஞேல் போர்த்த (விரதங்களால் பட்டினி யிருத்தல் பற்றித்) தசை கெடுகின்ற மார்பில் எலும்புகள் கோவை தோன்றி விளங்கும் உடம் பினை யுடையவரும்,

போர்த்த மார்பு என்க.

நன் பகல் பல உடன் கழிந்த உண்டியர்—(எப்பொரு ணாயும் நுகர்தற்கு) நன்றாகிய பகற்பொழுதுகள் பலவுஞ் சேரக் கழிந்த உணவினை யுடையவரும்,

இக்லோடு செற்றம் நிக்கிய மனத்தினர்—மாறு பாடுடனே செற்றத்தையும் போக்கிய மனகினையுடையவரும்.

செற்றமாவது நெடுங்காலம் நிகழும் பகைமை.

கற்றேர் யாவதும் அறியா அறிவினர்—பலவற்றையுங் கற்றவர் சிறிதும் அறியாத அறிவினையுடையவரும்,

கற்றேர்க்குத் தாம் வரம்பாகிய தலைமையர்—பலவற்றையுங் கற்றவருக்குத் தாம் எல்லையாகிய தலைமையை யுடையவரும்,

கல்விக் கரை கண்டவர் என்பது கருத்து.

காமமொடு கடுஞ் சினம் கடிந்த காட்சியர்—ஆசையுடனே கடிய சினத்தையும் போக்கிய அறிவினை யுடையவரும்,

சினமாவது கோபத்தின் பின் சிறுபொழுது நிற்பது.

இடும்பை யாவதும் அறியா இயல்பினா—(தவத்தினாலே சரீரம் வருந்தினும்) மனவருத்தம் சிறிதும் அறியாத இயல்பினை யுடையவருமாகிய,

துளி இல் காட்சி முனிவர் மேவர முற்புக— (ஒருவ ரோடும்) வெறுப்பில்லாத நல்லறிஞவியுடைய முனிவர் கள் (திருவளம்) பொருந்துதல் வரும்படி முன்னே செல்லவும்.

புகை முகந்து அன்ன மாச இல் தூ உடை—புகையை முகந்தாற் போன்ற (தெய்வத் தன்மையால்) அழுக்கேறுத பரிசுத்தமாகிய உடையினையும்

புகை வாய் அவிழ்ந்த தகை சூழ் ஆகத்து—புகைவாய் நெகிழ்ந்த மாலை சூழ்ந்த மார்பினையுமுடைய

மென்மொழி மேவலர்— (எக்காலத்தும்) மெல்லிய வார்த்தை சொல்லுதலைப் பொருந்திய கந்தருவர்கள்,

நோய் இன்று இயன்ற யாக்கையர்—(மனிதருக்கு உரிய) நோய் இல்லையாகும்படி நிருமித்த உடம்பினை யுடைய வரும்,

மாவின் அவிர் தள்ள புரையும் மேனியர்—மாவினது விளங்குகின்ற தளிரைப் போலும் நிறத்தினை யுடைய வரும்,

அவிர்தொறும் பொன்னுரை கடுக்கும் திதலையர்—விளங்குந்தோறும் பொன்னுரை விளங்கினாற் போலும் தேமலை யுடையவருமாகிய,

இன்னகைப் பருமம் தாங்கிய பளிந்து ஏந்து அல்குல— இனிமையாகிய ஒளியையுடைய பருமத்தை யணிந்த

(தாழ வேண்டும் இடம்) தாழ்ந்து (உயர வேண்டும் இடம்) உயர்ந்த அல்குலையுடைய,

பருமம்—பதினான்கு கோவை மணி.

மாச இல் மகளிரோடு— குற்றம் இல்லாத கந்தருவப் பெண்களுடனே,

செவி நேர்பு வைத்த செய்வு உறு திவவின் நல யாழ் நவின்ற நயன் உடை நெஞ்சின்சீலிகு செவியினுலே (சுருதியை) அளந்து நரம்பைக் கட்டின சுற்றுதலுறும் வார்க்கட்டினையுடைய நன்மையாகிய யாழின் இசையிலே பயின்ற இனிமை பொருந்திய மனசினுலே.

மறு இன்றி விளங்க இன் நரம்பு உவரா—(இசை நூலின் விதித்த முறைமை) குற்ற மின்றி விளங்கும்படி இனிய நரம்பை வாசிக்கவும்,

குவோடு ஒடுங்கிய தூங்பு உடை வாஸ் எயிற்று— நஞ்சடனே (உறைக்குள்ளே) கிடந்த துளையினையுடைய வெள்ளிய பற்களையும்,

மிடற்றில் நஞ்சு தம்மிடத்தே தோன்றுதலால் “கு வோடு” என்றார். பற்கள் காளி, காளாத்திரி, யமன், யமதாதி என நான்காம்.

அழலென உயிர்க்கும் அஞ்ச வரு கடுந்திறல்—நெருப் பென்று சொல்லும்படி நெட்டுயிர்ப்புக் கொள்ளும் (கண்ட வர்களுக்கு) அச்சந் தோன்றும் கடிய வலிமையினையுமுடைய,

பாம்பு படப் புடைக்கும் பஸ் வரிக் கொடுஞ் சிறைப்புள் அளி நீள் கொடி—பாம்பு சாகும்படி அடிக்கும்பல வரிகளையுடைய வளைந்த சிறகினையுடைய கருடனை அணிந்த நீண்ட கொடியினையும்,

நாற் பெருந் தெய்வத்து நன்னகர் நிலைய உலகம் காக்கும் ஒன்று புரி கொள்கைச் செல்வனும்—பெருமை

யாகிய (இந்திரன் யமன் வருணன் குபேரன்) என்னும் நான்கு தேவர் கருடைய நன்மையாகிய நகரங்களினுலே நிலைபெற்ற உலகத்தைக் காக்கும் ஒரு தொழிலையே விரும் பிய கோட்பாட்டையுமடைய விஷ்ணு மூர்த்தியும்,

வலவயின் வெள் ஏறு உயரிய— வெற்றிக்களத்திலே வெள்ளிய இடபக்கொடியை எடுத்த,

உமை அமர்ந்து விளங்கும்— உமாதேவி ஒரு பாகத்திலே பொருந்தி விளங்குகின்ற,

பஸர் புகழ் தினி தோள் இமையா முக்கண்— பலரும் புகழ்கின்ற திண்ணிய தோளினையும் இதழ் குவியாத மூன்று கண்களையுமடைய,

முவெயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும்— முப்புரத் தையும் அழித்த வலிமை மிகுந்த பரமசிவனும்,

எடுத்த பரமசிவன், விளங்குகின்ற பரமசிவன், உடைய பரமசிவன் என்க.

நூற்றுப்பத்து அடுக்கிய நாட்டத்து— ஆயிரங் கண்களையும்,

நூறு பஸ் வேள்வி முற்றிய வென்று அடு கொற்றத்து— நாரூகிய பஸ் யாகங்களைச் செய்து முடித்தவினுலே பெற்ற (பகைவரை) வென்று கொல்கின்ற வெற்றியினையுமடைய,

ஏந்திய சுரிண்டு மருப்பின் எழில் நடைத் தாழ் பெருந் தடக்கை உயர்த்த யானை எருந்ததம் ஏற்றிய திருக்கிளர் செல் வனும்— (தலைகள்) எந்திய நான்கு கோடுகளையும் அழகிய நடையையும். (நிலத்திலே) கிடக்கின்ற பெரிய வளைவினையுடைய கையையும் உடைத்தாகிய (யாவராலும்) உயர்த் திச் சொல்லப்பட்ட வெள்ளையானையின் கழுத்தில் ஏற்ய அழகு விளங்குகின்ற இந்திரனும்,

பஸர் புகழ் மூவரும் தலைவராக—பலரும் புகழ்கின்ற (அயன் அரி அரன் என்னும்) மூவரும் தத்தமக்கு உரிய தொழில்களை (முன்போலச் செய்து) தலைவராகவேண்டி,

முருகக்கடவுள் அசரரைக் கொன்று தேவரைக் காத்துத் தெய்வயானை யம்மையைத் திருமணஞ் செய்த போது, தமது திருக்கையிலிருந்த வேலை நோக்கி, 'நமக்கு இவைகளைல்லாந் தந்தது இவ்வேல்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருள, அருகில் இருந்த பிரமதேவர், 'இவ்வேலுக்கு இந்திலை என்னால் வந்தது' என்றார். முருகக் கடவுள், 'நங்கையில் வேலுக்கு நீ கொடுக்க ஒரு சத்தி உண்டா?' என்று கோபித்து, 'இப்படிச் சொல்லிய நீ பூமியிற் செல்வாய்' என்று சபித தருளினார். அவ்வாறே பிரமதேவர் படைத்தற ரெழிலைத் தவிர்ந்து, பூமியிற் சென்றார். அங்ஙனமாகவே, மற்றை இருவருக்கும்காத்தற ரெழிலும் அழித்தற ரெழிலும் இல்லாயின. இதுபற்றியே 'மூவருந் தலைவராக' என்றார்.

ஞாலந் தன்னில் தோன்றி ஏழூம் தாமஸர பயந்த ஊழித் தாவு இல் நான்முக ஒருவற் கட்டி—பூமியின் கண்ணே தோன்றி மயக்க முறுகின்ற (விழ்ணு மூர்த்தி யுடைய) உந்தியங் கமலம் பெற்ற ஊழிக்காலத்தில் கெடுத லில்லாத நான்கு முகங்களையுடைய பிரமதேவரை (ப்பழைய நிலையிலே நிறுத்த) நினைந்து,

பகலில் தோன்றும் இகல் இல் காட்சி நால்வேறு இயற் கைப் பதினெரு மூவரோடு— (ஒரு பொருள் பலவாமாறு) பகுக்கும் போது வேறுபடத் தோன்றும் தம்முள் மாறு பாடு இல்லாத அறிவினையுடைய நான்காகிய வேறுபாட்டியல்பினையுடைய முப்பத்து மூவரோடு,

ஆதித்தன் உருத்திரன் வச மருத்துவன் எனப்படும் நான்கு கூற்றுப் பொருள்களுள் ஒவ்வொன்றைப் பலவாகப் பகுக்குங்கால், முறையே பன்னிரண்டு பதினெண்று எட்டு இரண்டு ஆகப் பகுக்கப்பட்டு முப்பத்துமூன்று விரித லால், இவ்வாறு கூறினார். 'பதினெருமூன்று' பதினெண்று லாகிய மூன்று என விரியும். ஆதித்தர் பன்னிருவர், உருத் தி—4

திரர் பதினெருவர், வசுக்கள் எண்மர், மருத்துவர் இருவர் எண்றுணர்க.

ஒன்பதிற் நிரட்டி உயர்நிலை பெற்றியர்—பதி னெண்வகை யாகிய உயர்ந்த நிலைபெற்ற கணங்களும்,

பதி னெண் கணங்களாவர், தேவர் சித்தர் அகரர் வைத்தியர் கருடர் கிண்ணரர் நிருதர் கிம்புருடர் கந்த ருவர் இயக்கர் விஞ்சையர் பூதர் பைசாசர் அந்தரர் முனிவர் உரகர் ஆகாசவாசிகள் போகபூமியர்கள் என இவர்.

மீன் பூத்து அன்ன தோன்றலர்—நஷ்டதிரங்கள் பூத்தாற் போன்ற தோற்றத்தை யுடையவர்களாகியும்,

மீன் சேர்பு வளி கிளர்ந்து அன்ன செலவினர்—கடவினிடத்தே சேர்ந்து காற்று எழுந்தாற் போன்ற செலவினை யுடையவர்களாகியும்,

“மீன்” என்பது அது உலவும் இடமாகிய கடலுக்கு ஆதலால், ஆகுபெயர்.

வளியிடத்தே எழுந்து அன்ன திறவினர்—காற்றி தட்டே நெருப்பு எழுந்தாற் போன்ற வளியினை யுடையவர்களாகியும்,

தீப்பட உரும் இடுத்து அன்ன குரவினர்—நெருப்புப் பிறக்கும்படி இட இடுத்தாற் போன்ற குரவினை யுடையவர்களாகியும்,

காண் வர—அழகோடு (கூடி) வரவும்,

தம் விழுமிய பெறு முறை குறைவுறும் மருங்கிற கொண் மார்—தங்கள் சிறந்த தொழில்களை (முன்போலப்) பெறு முறைமையைக் குறைவேண்டி நின்று பெறுங் கூற்றினுலே பெறும் பொருட்டு,

அந்தரக் கோட்பினர் உடன் வந்து காண—ஆகாயத் திலே திரிதலை யுடையவர்களாய் ஒருங்கே வந்து காணும் படியாக,

தாவு இல் கொள்கை மடந்தையோடு ஆவினன்குடி சின்னுள் அசைதலும் உரியன்—கெடுதலில்லாத கற்பினை யுடைய தெய்வயானை யம்மையோடு திருவாவினன்குடி யின்கண்ணே சில நாள் எழுந்தருளி யிருத்தலும் உரியர்.

அயன் அரி அரன் என்னும் மூவரும் தத்தமக்கு உரிய தொழில்களைச் செய்து தலைவராக வேண்டி, பிரம தேவரைப் பழைய நிலையிலே நிறுத்த நினைந்து, விஷ்ணு மூர்த்தியும் பரமசிவனும் இந்திரனும் முனிவர்கள் முன்னே செல்லவும், கந்தருவர்கள் கந்தருவப் பெண்களோடு இனிய நரம்பை வாசிக்கவும், மூப்பத்து மூவரோடு பதி னெண்/கணங்களும் சூடி வரவும், தங்கள் சிறந்த தொழில் களைப் பெறுமுறைமையைக் குறை வேண்டிநின்று பெறுங் கூற்றினாலே பெறும்பொருட்டு ஒருங்கு வந்து கானும்படியாகத் திருவாவினன்குடியிலே எழுந்தருளி யிருத்தலும் உரியர் என முடிக்க.

அதா அன்று—அதுவன்றி,

4. திருவேரகம்

178—190: இருமுன்று என்பது தொடுத்து உரியன் என்னும் வரையும் ஒரு தொடர்.

இரு முன்று எய்திய இயல்பினின் வழாவது—(ஒதல் ஒதுவித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தல் ஈதல் ஏற்றல் என்னும்) ஆருகிய (நன்மை) பொருந்திய இலக்கணத்தின் வழுவாமல்,

இருவர்க் கட்டிய பஸ் வேறு தொல்குடி—(தாயும் தந்தையும் ஆகிய) இருவர் குலத்தையும் (உலகத்தார் நன்று என்று) மதித்த பலவாய் வேறுபட்ட பழைய குடியிலே பிறந்த

அறு நான்கு இட்டி யாண்டு நல்லிளாமை ஆறினில் கழிப்பிய—நாற்பத்தெட்டு வருடத்து நன்மையாகிய இள மையை (வேதங்கூறிய பிரமசரிய) நெறியிலே போக்கிய

அறஞ் நவில் கொள்கை— தருமநாலை (எப்பொழுதும்) கூறுகின்ற கோட்பாட்டினையும்

மூன்று வகைக் குறித்த முத்தீச் செல்வத்து— (சதுர மூம் முக்கோணமூம் வில்வடிவமாகிய) மூன்று வகை யார்க்க குறிக்கப்பட்ட (ஆகவெநீயம் தகூஷிணைக்கினி காருக பத்தியம் என்னும்) மூன்றக்கினியினால் உண்டாகும் செல் வத்தினையும்.

ஒன்பது கொண்ட மூன்று புரி நுண் ஞான் இரு பிறப் பாளர்—(மூன்று நூல்கொண்டு மூன்று புரி யாக்குதலால்) ஒன்பதாகிய நூலைத் தன்னிடத்தே கொண்ட ஒரு புரி மூன்றாகிய நுண்ணிய உபவீதத்தையுமுடைய பிராமணர்கள்;

பிறந்த பிராமணர்கள், போக்கிய பிராமணர்கள் என்க.

பொழுது அறிந்து—(தாங்கள் வழிபடும்) காலத்தை அறிந்து,

புலராக் காழகம் புலர உடறி—(ஸ்நானம் பண்ணித்) தோய்த்து உலராத புடைவையை (உடம்பிலே கிடந்து) உலரும்படி உடுத்து,

அரு மறை ஆறெழுத்து அடக்கிய கேள்வி — அருமையாகிய வேதத்திலே சொல்லப்பட்ட ஆறு அசூரத்தைத் தன்னிடத் தடக்கிய மந்திரத்தை

நா இயல் மருங்கில் நவில்ப் பாடி—நாக்குப் புடைபெயரும் அளவிலே பயில உச்சரித்து,

வினர உறு நறுமலர் ஏந்தி—(பின்னர்) வாசம் மிகுந்த நன்மையாகிய பூக்களை எடுத்து அருச்சித்து,

உச்சிக் கூப்பிய கையினர் தற்புகழ்ந்து நுவல—தலையிலே குவித்த கையினை யுடையர்களாய்த் தம்மைப் புகழ்ந்து துதிக்க;

பெரிது உவந்து ஏரசித்து உறைதலும் உரியன்—மிக மகிழ்ந்து திருவேரகத் தின்கண்ணே எழுந்தருளியிருத்தலும் உரியர்.

பிராமணர்கள் அறிந்து, உடுத்து, உச்சரித்து, எடுத்து அருச்சித்து, தம்மைப் புகழ்ந்து துதிக்க; மகிழ்ந்து திருவேரகத் தின் கண்ணே எழுந்தருளி யிருத்தலும் உரியர் என முடிக்க.

அதா அன்று—அதுவன்றி,

5. குன்றுதோருடல்

191—218: பைங்கொடி என்பது தொடுத்துப் பண்பே என்னும் வரையும் ஒரு தொடர்.

நறும் சாந்து அனிந்த கேழ் கொர் மார்பின் கொடும் தொழில் வஸ் வில் கொலைஇப் கானவர்—நறிய சந்தனத் தைப் பூசிய நிறம் விளக்கும் மார்பினையுடைய கொடிய தொழிலை யுடைய வலிமையாகிய வில்லினுலே கொலை செய்த வேடர் கள்,

மார்பினையுடைய வேடர்கள் என்க,

நீடு அமை விளைந்த தேன் கள் தேறல் குன்றகச் சிறு குடிக் கிளையுடன் மகிழ்ந்து—நீண்ட முங்கிலீலே இருந்து முற்றின தேஞற் செய்த கட்டெளிவை மலையிடத்துச் சிற்றாரி விருக்கும் சுற்றுத்துடனே உண்டு மகிழ்ந்து,

விரல் உளர்ப்ப அவிழ்ந்த வேறுபடு நறும் கால்—விரற் றலையினுலே வலிய மலர்ந்தமையால் வேறுபடுகின்ற மணம் பொருந்திய தாளினையுடைய

“உளர்ப்ப” என்பதன்க் ணீற்ற கரம் விகாரத்தாற் ரெக்கது.

குண்டு சௌன் பூத்த வண்டு படு கண்ணி இணைத்த கோதை அணைத்த கூந்தல்—ஆழ்மாகிய சௌனயிலே பூத்த வண்டு விழுகின்ற அரும்புகளினுலே தொடுக்கப்பட்ட மாலையை அணிந்த அளகத்தையும்,

தாளையுடைய அரும்புகள் என்க.

முடித்த குல்லை இலீசுடை நறும் பூ செங்கால் மரா அத்த வால் இனார் இடை இபே சுருபு உணத் தொடுத்த பெரும் தண் மாத் தழை—இலையையுத் தலையிலே யுடைய கஞ்சாவையும் இலையையுடைய நறிய பூக்களையும் செவ் விய காலை யுடைய கடம்பினிடத்தனவாகிய வெள்ளிய பூங்கொத்துக்களை நடுவே வைத்து வண்டுகள் தேனை உன்னும்படி தொடுத்த பெரிய குளிர்ந்த அழகிய தழையை

‘‘குல்லை’’ என்பதற்கு இப்பொருள்,

‘‘கஞ்சங் குல்லை கஞ்சா வாகும்’’
என்னும் திவாகரச் சூத்திரத்தால் அறிக.

காழ் திருந்து அல்குல் திளைப்ப உழை—வடங்கள் திருந்தும் அல்குவிடத்தே அசையும்படி உடுத்து,

மயில் கண்டு அன்ன மடநடை மகளிரோடு—சாயலுடை மையரல் மயில் காணப்பட்டாற் போன்ற மடப்பம் பொருந்திய ஒழுக்கத்தையுமுடைய பெண்களோடும்,

‘‘உழை’’ என்னும் வினையெச்சம் “அன்ன” என்னும் பெயரெச்சத்தோடு முடிந்தது. அளகத்தையும் ஒழுக்கத்தையு முடைய பெண்கள் என்க.

தொண்டகச் சிறுபறைக் குரவை அயர—தங்கள் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய தொண்டகமாகிய சிறிய பறையினது தாளத்திற் கிசையக் குரவைக் கூத்தாட,

குரவைக் கூத்து இது வென்பது,

“குரவைக் கூத்தே கைகோத் தாடல்.”

என்னும் திவாகரச் சூத்திரத்தால் அறிக.

வேலன் பைங்கொடி அம் பொதிப் புட்டில் விரைவி நறைக்காய் இடை இபு குளவியொடு வெண்கூதானம் தொடுத்த கண்ணியன்—படிமத்தான் பச்சிலைக் கொடி யினாலே அழிய பொதிதலை உடைய தக்கோலக்காயைக் கலந்து சாதிக்காயை நடுவே இட்டு மலைப் பச்சையோடு வெண்டாளியையும் கூதாளியையுந் தொடுத்த மாலையைச் சூடி,

வடிவினாற் புட்டில் போன்ற தக்கோலக்காயைப் “புட்டி” வென ஆகுபெயராற் கூறினார். நறுமண முடை மையால் சாதிக்காய் “நறைக்காய்” எனப்பட்டது.

செய்யன்—செந்நிறத்தை உடையராய்,

சிவந்த ஆடையன்—சிவந்த ஆடையை உடுத்து,

செவ்வரைச் செயலீத் தண்டளிர் துயல்வரும் காதினன்— செவ்விய அரையினையுடைய அசோகினது குளிர்ந்த தளிர் அசையும் காது பொருந்தி,

கச்சினான்—கச்சைக் கட்டி,

கழுவினான்—கழுலை அணிந்து,

செச்சைக் கண்ணியன்—வெட்சிமாலையைச் சூடி,

குழலன்—குழலை ஹாதி,

கோட்டன்—கொம்பைக் குறித்து,

குறும் பஸ்வியத்தன்—சிறிய வாத்தியங்களை இயம்பி,

தகரன்—ஆட்டுக் கடாவைப் பின்னிட்டு,

மஞ்சனுயன்—மயிலின் மேலேறி,

புகர் இல் சேவல் அம் கொடியன்—குற்ற மில்லாத கோழிக் கொடியை உயர்த்து,

நெடியன்—(பிள்ளையாப் பிராமல்) நெடுக வளர்ந்து,

தொடி அணி தோளன் — தோளிலே தொடியை அண்ந்து,

மருங்கில் கட்டிய குறும்பொறிக் கொண்ட—இடையிலே இறுக்க் கட்டிய உதர பந்தனத்தின் மேலே உடுப்பதாக உட்கொண்ட

நிலன் நேர்பு நறும் தன் சாயஸ் துக்கினன்— (நால் விட்டமையால்) நிலத்தைப் பொருந்திய நறிய குளிர்ந்த மென்மையையுடைய புடைவையை உடுத்து,

நரம்பு ஆர்த்து அன்ன இன் குரல் தொகுதியொடு தலைத்தந்து—யாழ் நரம்பு ஆரவாரித்தாற் போன்ற இனிய மிடற்றேஞ்சையை யுடைய பாடுமகளிரது கூட்டத்துடனே திரிந்து,

மென்றேட் பல்யினை முழவு உற்றி தடக்கையின் தழிஇ இயல ஏந்தி—மெல்லிய தோளையுடைய மான் பிளை போலும் பல பெண்களை முழுவைப் போலும் தம்முடைய பெரிய கையினுலே தழுவிப் பொருந்தும்படி எடுத்துக் கொண்டு,

குன்றுதோறு ஜூடலும் நின்ற தன் பண்பு—மலைகள் தோறும் சென்று விளையாடுதலும் தமக்கு நிலை நின்ற குணமாம்.

வேடர்கள் உண்டு மகிழ்ந்து, பெண்களோடும் குரவைக் கூத்தாட; சூடி, உடையராய், உடுத்து, காது பொருந்தி, கட்டி, அணிந்து, குடி, ஊதி, குறித்து, இயம்பி, பின் னிட்டு, ஏறி, உயர்ந்து, வளர்ந்து, அணிந்து, உடுத்து, திரிந்து, பெண்களைத் தழுவி எடுத்துக்கொண்டு, மலைகள் தோறும் சென்று விளையாடுதலும் தமக்கு நிலைநின்ற குணமாம் என முடிக்க.

அதா அன்று—அதுவன்றி,

6. பழுதீர்சோலை

219—227 சிறுதினை என்பது தொடுத்துக் கந்துடை
நிலையினும் என்பது வரையும் ஒரு தொடர்.

* சிறுதினை மல்ரொடு விரைவி மறி அறுத்து — சிறிய
தினையரிசியைப் பூக்களுடன் கலந்து (பிரப்பரிசியாக
வைத்து) மறியை அறுத்து,

வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிறீதி—கோழிக் கொடி
யுடனே தாம் அவ்விடத்தில் நிற்கும்படி நிறுத்தி,

ஊர் ஊர் கொண்ட சீர் கெழு விழவினும் — ஊர்
தோறும் ஊர்தோறும் எடுத்துக் கொண்ட சிறப்புப்
பொருந்திய திருவிழாவிலும்,

ஆர்வலர் ஏத்த மேவரு நிலையினும்—தம்மேல் அன்
புடையவர்கள் துதித்தலால் (தமது திருவுளம்) விரும்பிய
இடத்தினும்,

வேலன் ஈத்திய வெறி அயர் களனும்—படிமத்தான்
செய்த வெறியாடு களத்திலும்,

முருகக் கடவுளுக்கு அடையாளமாக வேலைக்கொண்டு
திரிதலால், படிமத்தானை “வேலன்” என்றார்.

காடும்—காட்டிலும்,

காவும்—சோலையிலும்,

கவின் பெறு துருத்தியும்—அழகு பொருந்திய ஆற்
றிடைக் குறையிலும்,

யாறும்—நதிகளிலும்,

குளனும்—குளங்களிலும்,

வேறு யஸ் வைப்பும்— (முற்கூறிய ஊர் களினன்றி)
வேறு பல ஊர் களினும்,

சதுக்கமும்—நாற்சந்தியிலும்,

சந்தியும்—முச்சந்தி ஜஞ்சந்தியிலும்,

புதுப்புங் கடம்பும் — புதுமையாகிய பூக்களையுடைய கடம்பிலும்,

மன்றமும்—ஊருக்கு நடுவே எல்லாரு யிருக்கும் மரத் தடியினும்,

பொதியினும்—அம்பலத்தினும்,

கந்து உடை நிலையினும்—ஆத்தீண்டு குற்றியையுடைய இடத்தினும்,

(உறைதலும் உரியன்) எழுந்தருளி யிருத்தலும் உரியர்.

228—250 ஆண்டலை என்பது தொடுத்து உறைதலும் என்னும் வரையும் ஒரு தொடர்.

ஆண்டலைக் கொடியொடும் அமைவர மண்ணி—கோழிக் கொடியுடனே பெர்குந்த அஸங்கரித்து,

“ஆண்டலைக் கொடி” என்பதற்குப் பேய் முதலியன பலி நுகராமல் தலை ஆண்மகன்றலையும் உடல் பறவை வடிவுமாக எழுதிய கொடி என்று பொருள் கூறினும், பொருந்தும்.

நெங்யோடு ஜைவி அப்பி ஜது உறைத்து—நெய்யுடனே வெண் சிறுகுடைக்கயும் (நெற்றியிலே) அப்பி (மந்திரத் தைத்) தோன்றுமல் உச்சரித்து,

குபந்தம்பட்டு—நான்கு விரல் மடக்கிப் பெருவிரல் நிறுத்தி மார்பிடை வைத்து,

கொழு மலர் சிதறி—அழகிய பூக்களைத் தூவி,

முரண் கொள் உருவின் இரண்டு உடை உடை—தம்முன் மாறு கொண்ட வடிவினையுடைய இரண்டு புடைவை களை (உள்ளொன்று புறம்பொன்றுக) உடுத்து.

செந் நூல் யாத்து—சிவந்த நூலினுலே (கையிலே காப்புக்) கட்டி,

வெண் பொரி சிதறி—வெள்ளிய பொரியைத் தூவி,

மத வலி நிலையே மாத் தாள் கொழுவிடைக் குருதி
யொடு விரைவித் தூ வென் அரிகி சில் பலிச் செய்து—மிகுதி
யாகிய வலிமை நிலைபெற்ற பெரிய காலையுடைய கொழு
விய கடாவினது உதிரத்துடன் பிசைந்து தூய வெள்ளை
யாகிசியைச் சிறு பலியாக இட்டு,

பஸ் பிரப்பு இர்கீ— பல பிரப்புக்களையும் வைத்து,

பிரப்பாவது இது வென்பது,

“கொள்கல மொன்றிக் குறுணி யாகப்
பஸ்லுணவு பெய்து பாரிப்பது பிரப்பே.”

என்னுந் திவாகரச் சூத்திரத்தா ஒணர்க.

சிறு பசுமஞ்சளொடு நறு விரை தெளித்து—சிறிய பசு
மஞ்சஞ்சனே நறிய சந்தன முதலியவற்றையுந் தெளித்து,
“விரை” ஆகுபெயர்.

பெரும் தன் கணவிரம் நறுந் தன் மாலை துணை உற
அறுத்துத் துங்க நாற்றி—பெரிய குளிர்ந்த செவ்வலரி
மாலையையும் நன்மையாகிய குளிர்ந்த பிற மாலைகளையும்
இணையோக்க அறுத்து அசையத் தூக்கி,

நளி மலைச் சிலம்பின் நன்னகர் வாழ்த்தி—செறிந்த
மலைப் பக்கத்திலுள்ள நன்மையாகிய ஊர்களை (ப் பசியும்
பிணியும் பகையும் நீங்குக வென்று) வாழ்த்தி,

நறும் புகை எடுத்துக் குறிஞ்சி பாடி—நறிய தூபங்
கொடுத்து அந் நிலத்துக்குரிய குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடி.

இமிழ் இசை அருவியோடு இன் இயம் கறங்க— முழங்கு
கின்ற ஒசையை யுடைய அருவியுடனே இனிய வாத்தியங்
கள் ஒலிக்க,

உருவப் பஸ் பூத் தூய—நிறத்தினையுடைய பல பூக்களை
யும் தூவி,

வெருவரக் குருதி செந்தினைபரப்பி—(கண்டவர்களுக்கு)
அச்சந் தோன்றும்படி இரத்தம் அளைந்த சிவந்த தினையைப்
பறப்பி,

குறமகள்—குறப் பெண்ணேனவள்,

முருகியம் நிறுத்து—தொண்டகப் பறையை வாசிக்கப் பண்ணி,

முரளினர் உட்க முருக ஆற்றுப் படுத்த உருகெழுவியன் நகர்—(ஆத்திகருக்கு) மாறுபடுதலையடைய நாத்திகர்கள் அஞ்சம்படி முருகக் கடவுளாகிய தாம் வரும் பொருட்டு வழிப்படுத்திய அச்சம் பொருந்திய பெருமையாகிய ஊரின் கண்ணே,

ஆத்திகர் இவர் நாத்திகர் இவரென்பது,

“பொன்னுலகம் வெந்நரகம் புண்ணியபா வம்புரிவார் நின்மலனு முண்டென்று நிச்சயித்தா—ரிந்நிலைமை யாத்திகரே யார் கண்டா ரம்மைப் பலமென்பார் நாத்திகரென் ரேயுளத்து ணூடு”.

என்னும் வென்பாவால் அறிக. குறப்பெண்ணேனவள் அலங்கரித்து, அப்பி, உச்சரித்து, வைத்து, தூவி, உடுத்து, கட்டி, தூவி, இட்டு, வைத்து, தெளித்து, தூக்கி, வாழ்த்தி, பாடி, ஒலிக்கத்தூவி, பரப்பி, வாசிக்கப் பண்ணி, வழிப் படுத்திய ஊர் என முடிக்க.

ஆடு களம் கிளம்பப் பாடி—அவ்வெறியாடு களம் ஆர வாரிக்க (அதற்கு ஏற்பனவற்றை)ப் பாடி,

கோடு பல வுடன் வாய் வைத்து — கொம்புகள் பல வற்றையும் சேர ஊதி,

கோடு மணி இயக்கி—கொடிய மணியை ஒலிப்பித்து,

ஓடாப் பூட்கைப் பினிமுகம் வாழ்த்தி—(வலிமை) தீங்காத பினிமுகம் என்னும் பட்டத்தையுடைய யானையை வாழ்த்தி,

“பூட்கைப் பினிமுகம்” என்பதற்கு யானையையும் மயிலையும் எனப் பொருஞ்சுரைப்பினும் பொருந்தும்.

வேண்டுநர் வேண்டியாங்கு எய்தினர் வழிபட—தம்மை விரும்புகின்றவர்கள் வரங்களை விரும்பியபடியே பெற்று நின்று வழிபட,

ஆண்டு ஆண்டு உறைத்தலும் (உரியன்)—அவ்விடத்திலே (அவரை) ஆட்கொண்டு எழுந்தருளி யிருத்தலும் உரியர்.

ஊரின் கண்ணே பாடி, ஊதி, ஒலிப்பித்து, வாழ்த்தி வழிபட, ஆட்கொண்டு எனுந்தருளி யிருத்தலும் உரியர் என முடிக்க.

250—282: அறிந்த என்பது தொடுத்து அளவையில் என்னும் வரையும் ஒருதொடர்.

அறிந்த ஆறே ஆண்டு ஆண்டு ஆயினும் ஆகு— (நான் உனக்கு) அறிவித்தபடியே அவ்வவ் விடுங்களிலே ஆயினுமாக (பிறவிடங்களிலே ஆயினுமாக)

அறிவித்த என்றபாலது பிறவினைப் பொருளுணர் த்தும் விவ்விகுதி கெட்டு “அறிந்த” என்றுயிற்று.

“நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக் குற்றமு மாங்கே தரும்”.

என்னுந் திருக்குறளினுள் பொன்றுவித்து என்றபாலது பொன்றி என்றுயவாறு போல. இவ்வாறு வருவனவற்றை வடநூலார் அந்தர்ப்பாவித்தணிச்ச என்பர். உம்மை ஜய வும்மை.

முந்து நி கண்டுமிக் காண் தக முகன் அமர்ந்து ஏத்தி— முற்பட நீ கண்ட பொழுது அழகு தகும்படி முகமலர்ந்து துதித்து,

முருகக் கடவுளது தெய்வத் தன்மையைக் கண்ட பொழுது அச்சமின்றி நிற்றல் வேண்டுமென்பார் “முகன மர்ந்து” என்றார்.

கை தொழுஷ்ப பரவி—பின்பு அவருடைய கையைத் தலையிலே குவித்து வாழ்த்தி,

கால் உற வணங்கி—பின்பு அவருடைய திருவடி கள் (உன்னுடைய தலையிலே) படும்படி வணங்கி,

நெடும் பெரும் சிமயத்து நிலப் பைஞ் கணை—நெடிய பெரிய இமயமலைச் சாரலி விருங்கின்ற கருங் குவளைகளை யுடைய பசிய சரவணப் பொய்கையானது

ஜவருள் ஒருவன் அங்கை ஏற்ப—(பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் என்னும்) ஜவருள் ஒருவனுகிய அக்கினி தேவனது அழகிய கையினின்றுந் தன்னிடத்தே ஏற்க,

பஞ்ச பூதங்களும் பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் மகேச வரன் சதாசிவன் என்னும் பஞ்ச கர்த்தாக்களையும் தெய் வமாக உடைமையால், அவ்வொற்றுமைபற்றி அவைகளை “ஜவர்” என்றார். சிவனது நெற்றிக் கண்ணினின்றும் தோன்றிய தீப் பொறிக் ளாறையும் அக்கினிதேவன் கங்கையிலே கொண்டு சென்றுய்ப்ப அது சரவணப் பொய்கையிலே யிட்டமை பற்றி “ஒருவ னங்கையேற்ப” என்றார்.

அறுவர் யயந்த ஆறு அமர் செல்வ — கார்த்திகைப் பெண்களனுவர் பாலூட்டி வளர்த்த ஆறு வடிவங்களும் (உமாதேவி யெடுக்கும் பொழுது) ஒன்றுய இசைந்த செல்வரே,

ஆஸ் கெழு கடவுள் புதல்வ—கல்லாலமர நிழலின் கிழே (தசுமினை மூர்த்தியாயிருந்த) பரமசிவனுடைய புதல் வரே,

மால் வரை மலைமகள் மகனே—பெருமையாகிய மூங்கில் களையடைய இமயமலை யரசனுக்கு மகளாகிய உமா தேவியினுடைய குமாரரே,

மாற்றேர் கூற்றே—பகைவராகிய அசுரர் களுக்கு யமனே,

போர் வெல் வெற்றிக் கொற்றவை சிறுவ— (மகிடா சுரனை) யுத்தத்திலே வென்ற வெற்றியினையுடைய தூர்க்கைக்குக் புதல்வரே,

இழை அனி சிறப்பிற் பழையோள் குழவி—ஆபர
ணத்தை அணிந்த சிறப்பையுடைய காடுகிழாளது குமா
ரரே,

காடுகிழாள் என்பது இங்காலத்தே காடுகாள் என
மருவிற்று. இவனும் சிவனுடைய சத்தியாதலால், இவள்
குழவி என்றார்.

வணங்கு வில் வானேர் தாணைத் தலைவ—வளைந்த வில்
வினையுடைய தேவ சேஞ்சிபதியே.

மாலை மார்ப—மாலையை யணிந்த மார்பினையுடைய
வரே,

நூல் அறி புலவ— (வேதாகம முதலிய எல்லா)
நூல்களையும் உணர்ந்த பண்டிதரே,

செருவில் ஒருவ—போர்த் தொழிலிலே ஒருவராய்
நிற்பவரே.

பொரு விற்ஸ் மன்னா—பொருகின்ற வெற்றியினையுடைய
இளையவரே,

அந்தனார் வெறுக்கை—(உயிர்கள்மேல்) அழகிய தண்ணீ
யை யுடையவர்களுக்குச் சேமநிதியே,

அறிந்தோர் சொல் மலை—(வேதாகம முதலிய சாத்
திரங்களை) அறிந்த மெய்யறி ஏடையவர்களாலே சொல்
லப் படும் புகழாகிய மலையை யுடையவரே,

அசையாமையும் பெருமையும் பற்றி அப்புகழ் மலை
யாக உருவகுஞ் செய்யப்பட்டது. “சொன்மலை” அன்
மொழித்தொகை.

மங்கையர் கணவ—(தெய்வயானையம்மை வள்ளிநாயகி
யென்னும்) பெண்களுக்கு நாயகரே.

மெந்தர் ஏறே—வலிமை உடையாருக்கு இடபமே,

வேல் கெழு தடக்கைச் சால்பெருஞ் செல்வ— வேலா
யுதம் பொருந்திய பெருமையாகிய கையினையுடைய
நிறைந்த பெருஞ் செல்வரே,

குன்றம் கொன்ற குன்றுக் கொற்றத்து வின் பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கீழவு—கிரவுஞ்ச கிரியைப் பிளந்த குறையாத வெற்றியையுடைய தேவருலகத்தைப் பொருந் திய நெடிய மலைகளையுடைய குறிஞ்சி நிலத்திற்கு உரிய வரே,

பஸ்ர் புகழ் நன்மொழிப் புலவர் ஏறே—பலரும் புகழ் கின்ற நன்மை யாகிய சொற்களையுடைய பர சமய பண்டிதர்(களாகிய யானை)களுக்குச் சிங்க வேறு போல் பவரே.

பெறல் அரும் மரமிற் பெரும் பெயர் முருக—பிறராலே பெறுதலரிய முறைமையினையுடைய பெரும் பொருளாகிய வீட்டினை யுடைய முருகரே,

பெய ரென்றது பொருள் பெற்ற பெயர். அதனை யுடைய பொருளைப் பெய ரென்றார்.

நசையினர்க்கு ஆர்த்தும் பேர் இசை ஆள—(அவ் வீட்டின் மேல்) ஆசை யுடையவர்களுக்கு அதனை நுகர்விக்கும் பெரிய புகழை ஆளுத லுடையவரே,

அலந்தோர்க்கு அளிக்கும் (சேன்ய)— பிறராலே இடுக்கண் பட்டு வந்தவர்களுக்கு அருள் செய்யுஞ் சேயே,

மண்டு அமர் கடந்த வென்று ஆடு நின் அகலத்துப் பொலம் பூட் சேன்ய—மிக்குச் செல்கின்ற போர்களை முடித்த வென்று ஆடுகின்ற உம்முடைய மார்பினிடத்தே பொன் ஞாகிய ஆபரணங்களை அணிந்த சேயே,

பரிசிலர்த் தாங்கும் உரு கெழு நெடு வேள்— இரப்ப வரை (வேண்டுவன் கொடுத்துப்) பாதுகாக்கும் நிறம் பொருந்திய நெடிய வேளே,

பெரியோர் ஏத்தும் பெரும் பெயர் இயவுள்—(தேவர் களும் முனிவர்களுமாகிய) பெரியவர்கள் துதிக்கும் பெரிய திருநாமத்தை யுடைய கடவுளே,

கூர மருங்கு அறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி—கூர ஆடைய குலத்தை நாசமாக்கிய வலிமையினால் உண்டாகிய மதவலி என்னும் பெயரை யுடையவரே,

போர் மிகு பொருந—புத்தத்தில் மிக்க திண்ணியரே,
•குரிசில்—பெருமையிற் சிறந்தவரே,

என யான் அறி அளவையினும் ஆனது பல ஏத்தி—
என்று நான் உனக்கு அறிவித்த அளவினாலும் (நீயறிந்த
அளவினாலும்) நீங்காது பலவற்றையுங் கூறிப் புகழ்ந்து,

“குரிசிலும்” என்ற உம்மை அளவையின் என்பத
ஞேடு சூட்டப்பட்டது.

நின் அளந்து அறிதல் மன் உயிர்க்கு அருமையின் நின்
அடி உள்ளி வந்தனன் நின்னெடு புரைகுநர் இல்லாப் புல
மையோப் எனக் குறித்தது மொழியா அளவையில்—உம்
முடைய தன்மைகளைல்லாவற்றையும் முற்ற அளவிட்டு
அறிதல் நிலைபெற்ற உயிர்களுக்கு அரிதாகையால் உம்
முடைய திருவடியை(ப் பெறல் வேண்டு மென்று) நினைந்து
வந்தேன் உம்மோடு ஒப்பவர் இல்லாத மெய்ஞ்ஞானத்தை
யுடையவரே என்று நீ கருதிய வீடுபேற்றை விண்ணப்
பஞ் செய்வதற்கு முன்னே,

282—287: குறித்து என்பது தொடுத்து ஏத்தி என்னும்
வரையும் ஒரு தொடர்.

வேறு பல உருவிற் குறும் பல கூளியர் உடன் குறித்து—
வெவ்வேறுகிய பல வடிவினை உடைய சிறிய பலராகிய
பறிசனர்கள் சேரக் கருதி,

சாறு அயர் களத்து வீறு பெறத் தோன்றி — திரு
விழாவை யெடுத்த களத்திலே தாங்கள் பொலிவ
பெறத் தோன்றி,

பெரும முது வாய் இரவலன் நின் வண் புகழ் நயந்து
இனியவும் நஸ்லவும் நனிபல ஏத்தி வந்தோன் அளியன்
தி—5

தானே என—பெருமையை உடைய சுவாமீ அறிவு முதிர்ந்த வாயினையுடைய புலவ ஞாருவன் உம்முடைய வளம் பொருந்திய புகழை விரும்பி (க் கேட்டோர் களுக்கு) இனியனவும் உறுதி பயப்பனவுமாகிய மிக்க பலவற்றை வாழ்த்தி வந்தான் ஆதலால் அவன் உம்மாலே காக்கப் படத் தக்கவன் என்று கூற.

பரிசனர்கள் கருதித் தோன்றிக் கூற என முடிக்க.
288—296: தெய்வம் என்பது தொடுத்து நல்குமதி என்னும் வரையும் ஒரு தொடர்.

தெய்வம் சான்ற திறஸ் விளங்கு உருவின் வான் தோய் நிவப்பின் தான் வந்து என்று—தெய்வத் தன்மை அமைந்த வலிமை விளங்கும் வடிவையும் ஆகாயத்தைத் தீண்டும் உயர்ச்சியையும் முடைய தாம் வந்து சேர்ந்து,

அணங்கு சால் உயர்நிலை தழிகீ— (கண்டவர் களுக்கு) அச்சம் பொருந்துந் தெய்வத் தன்மையை உள்ளடக்கிக் கொண்டு,

மனம் கமய் தெய்வத்துப் பண்டைத் தன் இள நலம் காட்டி—வாசம் கமழ்கின்ற தெய்வத் தன்மையை உடைய முன்பு உண்டாகிய தமிழுடைய இளைய வடிவத்தைக் காட்டி,

நின் வரவு அறிவஸ் அஞ்சஸ் ஓம்புமதி என அன்பு உடை நன் மொழி அளை—(முத்தி பெற நினைந்து வந்த) நின் வரவை யாம் அறிவேம் (அது உனக்கு எய்துதல் அரிதென்று) அஞ்சதலைப் பரிகாரி என்று உன்மேல் அன்பினை யுடைய நல்ல வார்த்தை களைப் பலதரமும் கலந்து பேசி,
“மதி” முன்னிலை யசைச்சொல்.

இருள் நிற முந்நீர் வளையை உலகத்து ஒரு நீ விலிவு இன்று ஆகித் தோன்ற—* இருண்ட நிறத்தை உடைய

* இந்த உரை முதற் பதிப்பில் உள்ளவாறே பதிக்கப்பட்டுள்ளது.

கடல் குழந்த உலகத்தின்கண்ணே நீ (பிறப்பும்) இறப்பும் இன்றித் தம்மைப் போல ஒருவனுய் விளங்கும் பொருட்டு,

தொக்கு நின்ற உம்மையாற் பிறப்பும் கொள்ளப் பட்டது. தம்மைப் போல் ஒருவனுய் விளங்குத லாவது சனன மரணங்களுக்கு ஏதுவாகிய மலமாயாகர்மங்களி னின்றும் நீங்கி, இறைவனைப் போல முற்றறி வுடைமை. வரம்பின்ப முடைமை இயற்கையுணர் வுடைமை தன் வய முடைமை வரம்பிலாற்ற லுடைமை குறைவிலாற்ற லுடைமை என்னும் சாட்குண்ணியத்தின் சொருபத்தைப் பெறுதலாம்.

“உதித்தாங் குழல்வதுஞ் சாவதுந் தீர்த்தெனை யுன்னி [வொன்று

விதித்தான் டருடருங் காலமுன் டோவெற்பு நட்டுரை பதித்தாம்பு வாங்கிறின் றம்பரம் பம்பரம் பட்டுழல மதித்தான் றிருமரு காமயி லேறிய மாணிக்கமே”

என அருணகிரிநாதரும் கந்தரலங்காரத்தில் இந் நிலையே எடுத்தருளிச் செய்தார்.

இன்றி என்பது “இன்று” எனத் திரிந்து நின்றது.

விழுமிய பெறல் அரும் பரிசில் நல்கும் மதி—சிறப்பினை யுடைய பிறராலே பெறுதற்கரிய திருவருளாகிய பரி சிலைத் தந்தருளுவார்.

“மதி” படர்க்கையில் வருதல் புறனடையாற் கொள்க.

296—318: பலவுடன் என்பது தொடுத்து மலைக்குமோனே என்னும் வரையும் ஒரு தொடர்.

வேறு பல் துக்கிலீன் பலவுடன் நுடங்கி—வேறுபட்ட பலவாகிய துகிற்கொடிகள் போலத் தாம் பலவுங்கூட அசைந்து.

அகில் கமந்து—அகில்களை மேலே கொண்டு,

ஆர முழு முதல் உருட்டி—சந்தனமாகிய பெரிய மரங்களைத் தள்ளி,

வேற்ற பூ உடை அலங்கு சினை புலம்ப வேர் கீண்டு—
சிறு முங்கிலினது பூவையுடைய் அசைகின்ற கொம்புகள்
தனிப்ப வேரைப் பிளந்து,

வின் பொரு நெடுவரைப் பரிதியில் தொடுத்த தன்
கம்ப் மலர் இருல் சிதைய—ஆகாயத்தைத் தீண்டுகின்ற
நெடிய மலையிடத்தே சூரியனது மண்டலத்தைப் போல
வைக்கப்பட்ட குளிர்ச்சியையுடைய மணக்கின்ற பெரிய
தேன் கூடுகள் கெடும்படிக்கும்,

நன் பல ஆசினி முது சௌகாவ—நன்மையாகிய
பல ஆசினிகளுடைய முற்றிய சூனைகள் தம்மிடத்தே
கலக்கும்படிக்கும்,

மீ மிசை நாக நறு மலர் உதிர—மலையினது உச்சியில்
உண்டாகிய சர புன்னையின் நறிய பூக்கள் உதிரும்படிக்கும்,

யூகமொடு மா முக முகக்கலை பனிப்ப—கருங் குரங்
குடனே கருமையாகிய முகத்தையுடைய ஆண் முசக்
களும் நடுங்கும்படிக்கும்,

பூநுதல் இரும் பிடி குளிர்ப்ப வீசி—புகர் பொருந்திய
மத்தகத்தை யுடைய பெரிய பிடிகள் குளிரும் படிக்கும்
வீசி,

பெரும் களிற்று முத்து உடை வான் கோடு தழிதி—
பெரிய யானையினது முத்தை யுடைய பெரிய கொம்பு
களை உள்ளடக்கி,

நன் பொன் மனி நிறம் கிளரத் தத்துற்று—நன்மை
யாகிய பொன்னும் இரத்தினமும் நிறம் விளங்கும்படி
மேலே கொண்டு குதித்து,

பொன் கொழியா—(பொடியாகிய) பொன்னைக் கரை
யொதுக்கி,

வாழை முழுமுதல் துமியத் தாழை இளநீர் விழுக்குலை
உதிரத் தாக்கி—வாழையினது பெரிய முதல் துணியும்
படிக்கும் தெங்கினது சிறப்புப் பொருந்திய இளநீர்க்
குலைகள் உதிரும்படிக்கும்• மோதி,

• கறிக்கொடிக் கருந்துனர் சாய—யிளாகு கொடியினது
கரிய பூங்கொத்துக்கள் சாயும்படிக்கும்,

பொறிப்புற மடநடை மஞ்ஞை பலவுடன் கோழி வயப்
பெடை வெரிடி இரிய— பீலி பொருந்திய இடத்தையும்
மடப்பம் பொருந்திய நடையையுமடைய மயில்கள் பல
வற்றேரு வலிமையாகிய கோழிப் பெடைகள் அஞ்சித்
ஒடும் படிக்கும்,

கேழலோடு வெளிற்றின் இரும்பனைச் சுன்சாய் அன்ன
குரு மயிர் யாக்கைக் குடாவடி உஸியம் பெருங்கல் விடர்
அளைச் செறிய—ஆண்பன்றியுடனே உள்ளே வெளிற்றினை
யுடைய பனையினது புல்லிய செறும்பைப் போன்ற கரு
நிறம் பொருந்திய மயிரினையுடைய சர்ரத்தையும் வளைந்த
வடிவினையும் முடைய கரடிகள் பெரிய கல் விண்ட முழை
களிலே சேரும்படிக்கும்,

கருங் கோட்டு ஆமா நல்லேறு கிலைப்ப— கரிய கொம்
புகளை யுடைய நன்மையாகிய ஆண் காட்டாக்கள் முழங்
கும்படிக்கும்,

சேண் நின்று இழுமென இழிதரும் அருவி—மலையுச்சி
யில் நின்றும் இழுமென்னும் ஒசைப்படக் குதிக்கும் அருவி
களை உடைய,

அசைந்து, மேலேகொண்டு, தள்ளி, பிளந்து, கெடும்
படிக்கும் கலக்கும்படிக்கும் உதிரும்படிக்கும் நடுங்கும்படிக்
கும் குளிரும் படிக்கும் வீசி, உள்ளடக்கி, குதித்து, ஒதுக்கி,
மோதி, சாயும் படிக்கும் ஒடும்படிக்கும் சேரும்படிக்கும்
முழங்கும்படிக்கும் குதிக்கும் அருவிகள் என முடிக்க.

பழமுதிர்சோலை மலை கிழவோன்—பழமுதிர் சோலை மலைக்கு உரியவராகிய அம் முருகக் கடவுள் என்றவாறு.

“பழமுதிர்சோலை மலைகிழவோன்” என உடம்பொடு புணர்த்தமையால், பழமுதிர் சோலையின் கண்ணே எழுந் தருளியிருத்தலும் உரியர் என முன்னர்க் கூட்டிக் கொள்க. உடம்பொடு புணர்த்தல் என்பது ஓர்உத்தி. அது தொல் காப்பிய மரபியலிற் காண்க.

இதனது தாற்பரியம்

சுப்பிரமணிய சுவாமியுடைய திருவடிகளைச் சிந்திக்கும் தலைமை பெற்ற உள்ளத்துடனே புண்ணியங்களை விடாது செய்யும் கோட்பாட்டினுலே விளையாறின்ற மெய்ஞ் ஞானத்தைச் சாதித்து அத் திருவடிக் கீழ் இருக்கும் நெறியை நீ விரும்பினாயானால், நீ முற்பிறப்பிலே நினைந்து செய்த புண்ணியங்களினுலே அநித்தியமாகிய இம்மை மறுமை இன்பங்கள் பலவற்றையும் உவர்க்கின்ற நன்மை யாகிய மனசிலே கிளர்ந்த இனிமையாகிய இந்த மோக்ஷ இச்சையினுலே சிவஞானம் இப்போதே வாய்க்க அது காரணமாக முத்தியைப் பெறுவாய். நீ பரம சந்திர நாதராகிய அக் கடவுளை அடைந்து வழிபட்டே அதனைப் பெற வேண்டுகையால், அவர் விசேஷமாக எழுந்தருளி யிருக்கும் புண்ணிய ஸ்தலங்களைச் சொல்வேன்; கேள். அவர் திருப்பரங்குன்றின்கண்ணே எழுந்தருளி யிருத் தலும் உரியர்; அதுவன்றி, திருச்செந்தாருக்கு எழுந்தருளு தலும் அவருக்கு நிலைபெற்ற குணம்; அதுவன்றி, திருவா வினங்குயிடின் கண்ணே எழுந்தருளி யிருத்தலும் உரியர்; அதுவன்றி, திருவேரகத்தின் கண்ணே எழுந்தருளி யிருத்தலும் உரியர்; அதுவன்றி, மலைகள் தோறும் விளையாடுதலும் தமக்கு நிலைநின்ற குணமாம்; அதுவன்றி, ஊர் தோறும் ஊர் தோறும் எடுத்துக் கொண்ட திருச்சீமாவிலும், தம்மேல்

அன்புடையவர்கள் துதித்தலால் தமது திருவுளம் விரும்பிய இடத்திலும், படிமத்தான் செய்த வெறியாடு களத்திலும், காட்டிலும், சோலையிலும் ஆற்றிடைக் குறையிலும், நதிகளிலும், குளங்களிலும், வேறு பல ஊர்களிலும், நாற்சந்தியிலும், முச்சந்தி ஐஞ்சந்திகளிலும், கடம்பிலும், ஊருக்கு நடுவே எல்லாரு யிருக்கும் மரத்தடியிலும், அம்பலத்திலும், ஆத்தீண்டு குற்றியை உடைய இடத்திலும், எழுந்தருளியிருத்தலும் உரியர்; அதுவன்றி, குறப்பெண்ணேனவன் தாம் வரும் பொருட்டு வழிப்படுத்திய ஊரின்கண்ணே தம்மை விரும்புகின்றவர்கள் வரங்களை விரும்பியபடியே பெற்று நின்று வழிபட அவ்விடத்திலே அவரை ஆட்கொண்டு எழுந்தருளி யிருத்தலும் உரியர்; நான் உனக்கு அறிவித்தபடியே அவ்வூவ் விடங்களிலே ஆயினுமாக பிற விடங்களிலே ஆயினுமாக; முற்பட நீகண்ட பொழுது முகமலர்ந்து துதித்து, பின்பு கையைத் தலையிலே குவித்து வாழ்த்தி, பின்பு அவருடைய திருவடிகள் உன்னுடைய தலையிலே படும்படி வணங்கி, — என்று நான் உனக்கு அறிவித்த அளவினாலும் நீ அறிந்த அளவினாலும் நீங்காது பலவற்றையுங் கூறிப் புகழ்ந்து, ‘உம்முடைய தன்மைக ளெல்லாவற்றையும் முற்ற அளவிட்டறி தல் உயிர்களுக்கு அரிதாகையால் உம்முடைய திருவடியைப் பெறல் வேண்டு மென்று நினைந்து வந்தேன் உம் மோடு ஓப்பவர் இல்லாத மெய்ஞ்ஞானத்தை யுடைய வரே! என்று நீ கருதிய வீடு பேற்றை விண்ணப்பஞ் செய்வதற்கு முன்னே, அவருடைய பரிசனர்கள் சேரக்கருதித் தோன்றி, ‘கவாமி! அறிவு முதிர்ந்த வாயினை யுடைய புலவனெருவன் உம்முடைய புகழை விரும்பிக் கேட்போர்களுக்கு இனியனவும் உறுதி பயப்பனவுமாக மிக்க பலவற்றை வாழ்த்தி வந்தான்; ஆதலால், அவன் உம்மாலே காக்கப்படத் தக்கவன்’ என்று கூற, பழமுதிர்சோலைமலைக்கு உரியவராகியு; அம் முருகக் கடவுள் வந்து

சேர்ந்து, அச்சம் பொருந்தும் தெய்வத் தன்மையை உள்ளடக்கிக்கொண்டு, தம்முடைய இளைய வடிவத்தைக் காட்டி, 'முத்தி பெற நினைந்து வந்த நின் வரவை யாம் அறிவோம் அது உனக்கு எய்துதல் அரிதென்று அஞ்ச தலைப் பரிகரி' என்று உன்மேல் அன்பினையுடைய நல்ல வார்த்தைகளைப் பலதரமும் கலந்து பேசி, * உலகத்தின் கண்ணே நீ பிறப்பும் இறப்பும் இன்றித் தம்மைப்போல் ஒருவனும் விளங்கும் பொருட்டுத் திருவருளாகிய பரிசிலைத் தந்தருளுவார் என்பதாம்.

இதனால் முத்தியைப் பெற்றவனாருவன் பெறுதற்குப் பக்குவனுகிய ஓர் இரவலைப் பெறும் பொருட்டு முருகக் கடவுளிடத்தே வழிப்படுத்ததாக இப் பிரபந்தம் செய்யப் பட்டமை தெளிக்.

திருமுருகாற்றுப்படையுரை முற்றிற்று வேலும்மயிலுந் துணை

---

* முதற் பதிப்பில் கண்டவாறு பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

அங்கத்துவர்களே !

உங்கள்

அச்சு வேலைகளை

எயது

சங்கத்திற்கோ தந்து

மேறும்

வளர்ச்சிபெற உதவுமாறு

கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்

வடமாகாண

கூட்டுறவு அச்சக

நாற்பதிப்புச் சங்கம்

யாழ்ப்பாணக்.